

AL. VOITIN

**TEZAUURUL
LUI
JUSTINIAN**

COMEDIE ÎN TREI ACTE

*Benedict
garsau*

Cleo	— văduva profesorului Justinian Ionescu
Justin, fiul ei	— funcționar
Livia, fiica ei	— studentă
Ilie Bogdănescu (Pentapolis)	— profesor arheolog
Radu Neacșu	— asistentul profesorului Bogdănescu
Mimi Ionescu	— dactilografă

Decor unic : un interior din locuința familiei Justinian Ionescu.

A C T U L I

CLEO (*privire în jur*): Cred că totul e în ordine.

JUSTIN : Perfect. Poate să vină și Herodot.

CLEO : Care Herodot ?

JUSTIN : Părintele istoriei. Se poate, mamă?! Tu să nu știi?! Doamna Justinian Ionescu, văduva renumitului profesor de istorie?!

CLEO : Ah, Justinel, dacă te-ar auzi sârmanul taică-tău...

JUSTIN : S-ar întoarce în groapă. Și, peste două mii de ani, arheologii s-ar găsi în fața unei enigme : un rit de înhumare, straniu și necunoscut.

CLEO : Nu-i nimic sfânt în tine.

JUSTIN : Exagerezi, mămico.

CLEO : Și așa sînt convinsă că tata n-ar fi fost de acord ca tocmai Bogdănescu să se ocupe de manuscrisele lui.

JUSTIN : Bogdănescu e o somitate. Ai uitat cine-i Bogdănescu?! Bogdănescu-Pentapolis. Pen-ta-po-lis. Cinci orașe. Ce-i jucărie?! Învîrte tot Pontul Euxin.

CLEO : O fi el Pentapolis-cinci orașe, dar taică-tău nu-l agreea deloc.

JUSTIN : Din cauza ta. Pentapolis ți-a făcut curte pe vremuri...

CLEO : Of... de l-ar interesa manuscrisele tatei.

JUSTIN : De ce să nu-l intereseze?! Descoperirea tatei e o descoperire epocală. Bani, nu glumă. Totul depinde de evaluare. Și în chestia asta, Pentapolis are un cuvînt hotărîtor. Ei, acum să te văd, mămico!

CLEO : M-am hotărît să apelez la Bogdănescu numai fiindcă m-ai bătut atîta la cap. Tu ai fost cu ideea.

JUSTIN : Eu. Sigur că eu. Recunoaște, dragă mămico, că în casa asta sînt singurul om cu idei. Și ideile se transformă în bani. Bănuții se transformă în haș-pe.

CLEO : Numai în haș?! Bani au toate vitaminele : A, B, C, D... haș și celelalte.

JUSTIN : Nu vitamina haș, mamă! Auzi, vitamină?! Eu vorbeam de haș-pe. Horse-power. Cai putere. Lasă că-ți explic eu. Întîi să mă motorizez.

CLEC (*lămurită*) : Mașina.

JUSTIN : Da. (*Arătînd spre un raft cu dosare și mape.*) De-aici o să iasă. Tot ce vrei. Și pentru tine și pentru Livia. Eu sînt modest. Mă mulțumesc cu un șase cilindri decașotabil. Vijj! Ce șase! Și opt în V poate să iasă. Vijjj! Ca pe bîndă. Aici e misterul tezaurului lui Justinian.

CLEO : Numai de-ar da Dumnezeu să iasă ceva. Deocamdată m-ai sîpîțit. Mă ciupești de bani pînă și pentru benzina motocicletei.

JUSTIN : Ce vrei, mămico?! Așa-i orice început.

CLEO : Tu ești mereu la început. Mereu cauți alt serviciu și mereu strici hîrtia pe autobiografii. Alții, la vîrsta ta, draguțule...

JUSTIN : Alții sînt alții. Mie mașină îmi trebuie. O mașină. Atunci să mă ve-i!

CLEO : Nu te ții de treabă, Justinel drasă. Ce mai, recunoaște! De facultate ce să mai vorbim?

JUSTIN : Ce nevoie am eu de facultate, mămico ?! Mașină să am. Asta îți dă prestigiu. Alură. Azi, cu o motocicletă nu te mai remarcă nimeni. E depășită. Ai mașină, ești cineva. Tu nu vezi ?! Am evoluat. Pășim într-un stadiu superior. Vremea trece, vremea vine, tot ce-i vechi punem de-o parte. Tot ce-a fost n-o să mai fie, în curînd avem de toate.

LIVIA : Masacrezi poetul, incultule !

JUSTIN : Adaptez, conformisto !

LIVIA : Dar de-a lor zădărnice, te întrebă și socoate.

JUSTIN : Cobe, taci ! Mai bine vezi-ți de eprubetele tale.

LIVIA : Așa spune poetul, analfabetele !

CLEO : Terminați, copii ! Eu una nici nu știu ce să spun. Tu, Justinel, ești atât de convins că lucrările rămase de la tata au o valoare mare...

JUSTIN : Inestimabilă. Aur și nestemate. Tezaurul lui Justinian.

LIVIA : Chiar așa să fie... Chiar dacă tata ar fi stabilit existența unui tezaur, rămîne ca el să fie descoperit.

JUSTIN : Asta-i pe planul doi. Se va descoperi. Principalul e că tata i-a dovedit existența.

LIVIA : Și ce-o să fie dacă tezaurul va fi scos la lumină ?! O să fie al tău ?! O să te cheme cineva să-ți spună : „Vino, Justinel, să vezi ce tezaur îți-a lăsat taticu' !“

JUSTIN : Deșteapto, tu să nu mă iei pe două roate ! Tezaurul se va descoperi. Și-atunci, manuscrisele, fii atentă, manuscrisele tatei, vor valora o avere. Vor deveni chiar ele un tezaur. Or să se bată pe ele British Museum, Louvre-ul, toate muzeele, toți arheologii. Și va fi tezaurul nostru și numai al nostru. Al familiei.

LIVIA : Ai uitat muzeul raional Caracal.

CLEO : Prea ești sceptică, Livișor. Și cînd am făcut apel la Bogdănescu te-ai supărat.

LIVIA : Se putea găsi și-un altul. N-am nimic împotriva ca manuscrisele tatei să fie examinate. Poate sînt interesante din punct de vedere științific. Dar să clădim castele în Spania...

JUSTIN : Eu n-am nevoie de castele. De mașină. Și nu în Spania. În România... Sînt realist și patriot. Patriot... Sau ca la voi la chimie pe-a-te-re-i-o-te.

LIVIA : Ge-o-ge-o-me-a-ne-trei !

JUSTIN : Adică ?

LIVIA : Gogoman la cub.

JUSTIN : Formulă de studentă în anul doi !! Pe vremea mea se făcea chi-

mie serioasă ! Slabă formulă, foarte slabă.

LIVIA (*perfid-dulce*) : Nici nu-i, Justinel.

JUSTIN : Atunci, ce-i, mă rog ?

LIVIA : Specie de mamifer. Masculin.

CLEO : Gata, copii. Nu vă mai ciondăniți. Să trecem la lucruri serioase...

Ce rochie să-mi pun, Livia ? Aia gri, ce zici ?

LIVIA : Merge.

JUSTIN : Contra. O pui pe-aia cu flori mari. Te avantajează.

LIVIA : Nu, mamă, te rog, nu.

JUSTIN : Nu mă sabota !

CLEO : Liviei nu-i place... E cam prea colantă, Justinel.

JUSTIN : Tocmai de-aceea.

LIVIA : Vai, ce nerușinat !

JUSTIN : Tu să nu te-amesteci, mucenico. A mea a fost ideea cu Pentapolis, eu fac mizanscena. Ce, Pentapolis n-a fost îndrăgostit de mama în tinerețe ?! Cînd o să te vadă, mămico, cum arăți, rămîne încrucișat. E cam fosilă, dar ce curtezan ! Casanova — un rebut...

CLEO : Justinel, are dreptate Livia : întreci orice măsură.

JUSTIN (*seducător*) : Te rog, mămico, trebuie s-o pui. Ești foarte nostimă cu ea și, între noi, să știi că te întinereste.

CLEO : Crezi ?! Nu prea merge, dragă Justinel.

LIVIA (*lui Cleo*) : Pentapolis trebuie recucerit. Nu-ți dai seama ?

JUSTIN : Ei, da, trebuie. Asta vreau. Lupt pentru memoria tatei.

LIVIA : Ascultă-l, tată !

JUSTIN : Pentru valorificarea operei lui. Pentru asta lupt.

LIVIA : Mamă, n-ai încotro. A sunat mobilizarea. Pune-ți echipamentul, și la luptă !

CLEO : Chiar s-o pun ?

LIVIA : Pune-o, mamă. De gura nebunului tot nu scapi.

JUSTIN : Te pup, Livișor.

LIVIA : Chiar dacă Pentapolis se îndrăgostește încă o dată de mama, nu prea te văd eu la volan, urecheatule.

JUSTIN : Ești rurală și înapoiată. Ne frînezi în muncă.

LIVIA : Urecheat urban... (*Semn de „sic !“*)... fără volan.

JUSTIN (*punînd mîna pe o pernă de canapea*) : Ține-mă, Doamne, c-o tampo-
ponez !

CLEO : Nu-l mai enerva, Livișor. Lasă perna, Justinel. Tocmai acum v-ați găsit să răsturnați casa ?

JUSTIN (*punînd perna la loc*): Asta te-a salvat, cerebel dogmatic.

CLEO: Terminați odată cu zoologia.

LIVIA: Vă las cu ale voastre.

CLEO: Te rog, Liveșor, rămii tu și primește-l pe Bogdănescu. Acuși pică. Nici n-am timp să mă aranjez puțin.

LIVIA: Să-l primească el.

CLEO: Nu vezi ce dezamățat e? (*Lui Justin.*) Du-te și te schimbă. Să-mi arăți ca un domn. M-ai auzit?!

JUSTIN: Lasă că mă pavoazez eu. Corp diplomatic, nu alta. CD! (*Se uită afară.*) Na, c-a și venit. Tii, ce hectar de mașină! E tare! E tare Herodot așa... Ai grijă, mamă, rochia cu flori. (*Punîndu-i degetul pe buze și obraz.*) Și-un pic de duco. Aici și aici.

CLEO (*ieșind*): Fii drăguță, Liveșor. Fă un pic de conversație pînă vin. Pentru mine...

LIVIA: N-am încotro.

JUSTIN (*ieșind*): Dacă te porți limuzină, îți cedez biletele la concert.

LIVIA: Fiss, fiss, fiss.

JUSTIN: Ce-i asta?

LIVIA: Te stropesc cu analcid. (*Sone-ria. Livia îi introduce pe Bogdănescu și Radu Neacșu.*)

BOGDĂNESCU: Oh... Sărut minuțele, sărut minuțele.

LIVIA: Vă rog să luați loc, tovarășe profesor. (*Lui Radu.*) Și dumneavoastră...

BOGDĂNESCU: Colaboratorul meu, asistentul Neacșu.

RADU (*prezentîndu-se*): Radu Neacșu.

LIVIA (*la fel*): Livia Ionescu... Mama vine imediat...

BOGDĂNESCU: În ce clasă ești, domnișoară?

LIVIA: Sînt studentă în anul doi.

BOGDĂNESCU: Anul doi?! Uite, Neacșule, copiii cresc și eu îmbătrînesc.

RADU: Dumneavoastră sînteți mereu tînăr. Anii, însă, trec. E inevitabil.

BOGDĂNESCU: Inevitabil, inevitabil. Dar nici chiar așa. (*Liviei.*) Mai deunăzi erai o gîllică, și-ai și ajuns în anul doi.

LIVIA: Încă puțin și trec în trei.

BOGDĂNESCU: Generație grăbită...

LIVIA: Probabil, la fel a fost și-a dumneavoastră.

BOGDĂNESCU: Pardon! Eu nu mă grăbesc să îmbătrînesc. Așa-i, Neacșule?

RADU: Confirm, tovarășe profesor. (*Liviei.*) Ce studiați?

LIVIA: Chimia industrială.

BOGDĂNESCU: Acum, tehnica-i la modă.

RADU: Totu-i la modă. Sînt atîtea de făcut pretutîndeni...

BOGDĂNESCU (*lui Radu*): Lasă că știu eu. (*Liviei.*) Neacșu asta al meu e tare la prelucrări. Numai că eu nu mă las. Înainte, fetele învățau la clavier... Și era parcă mai poetic.

LIVIA: Și chimia are poezia ei. Dacă ne-am gîndi numai la petrochimie... Onești... Săvinești...

BOGDĂNESCU: Recunosc. Da. Oneștii, Săvineștii. De acord. M-ai convins. Uite-te la ea, Neacșule! Dovadă vie! Chimia are poezia ei. (*Lui Neacșu, care o privește.*) Dar nici chiar așa, Neacșule!

LIVIA: Mă iertați. Mă duc s-o anunț pe mama că ați venit.

BOGDĂNESCU: Las-o. Cucoanele, cînd se gătesc, nu trebuie grăbite. Abia o lungesc. Am fost insurat de trei ori. Subscrii, Neacșule?

RADU: Nu știu. N-am încă experiență.

BOGDĂNESCU: Nu în privința cucoanelor. În privința poeziei, dragă.

RADU: Fără rezerve. Și alături de dumneavoastră, și alături de... chimie.

LIVIA: Totuși, vă rog să mă iertați... Cîteva clipe. (*Iese.*)

BOGDĂNESCU: Leită maică-sa cînd era tînără. Și parcă mai ceva. E tare drăguță.

RADU: Într-adevăr.

BOGDĂNESCU: Cum a spus că o cheamă?

RADU: Livia.

BOGDĂNESCU: Da, da... Am un lapsus... A cui soție a fost Livia?

RADU: A lui August.

BOGDĂNESCU: Bine zici. Mama lui Tiberiu și a lui Drusus. N-a fost o femeie prea grozavă. Omonima însă-mi place... Ei... tinerețe, tinerețe. (*Arătînd spre locul unde a stat Livia.*) Nota bene, Neacșule, asta-i cea mai importantă lucrare a lui Justinian Ionescu. Și cînd te gîndești că putea fi a mea...

RADU: A dumneavoastră?!

BOGDĂNESCU: A mea, a mea. Acum... Ce să mai socotesc anii, că-s cam mulțișori. Eram atît de îndrăgostit de actuala doamnă Justinian, că-i scriam în fiecare zi cîte-o poezie.

RADU: Poezii?! Dumneavoastră?! N-aș fi crezut...

BOGDĂNESCU: Ce te miri?! Eu! Și încă pe latinește. Cu asta am cam greșit-o. Eram profesor de liceu. Tînăr și latinist grozav. Dînsa era elevă

și cam certată cu Ovidiu și Horațiu. Ce-am zis?! Dacă-i scriu pe latinește, o fac praf. Ei, dacă aveam mintea de acum... Altceva...

RADU : Ați fi trecut direct la proză.

BOGDĂNESCU : Nu... Pe vremea aceea nu mergea. Tot la poezie rămăneam. Dar pe franțuzește. La franceză era bunișoară... Dar tot nu cred c-ar fi ieșit ceva... A apărut Justinian, și gata : veni, vidi, vici.

RADU : L-a preferat pe el ?

BOGDĂNESCU : Cum să nu-l prefere ?! L-ai cunoscut doar. Să-l fi văzut când era tânăr ! Era voinic și chipeș ca boul Apis.

RADU : A fost un bărbat frumos.

BOGDĂNESCU : După mine, nu cine știe ce. Femeile însă au gusturi speciale. Avea succes. Asta, când era tânăr, pe urmă i-a mai trecut... Cu mine, în schimb, a fost invers.

RADU : În ce sens ?

BOGDĂNESCU : Stai să vezi : când eram tânăr, nu pot să mă plîng, eram destul de frumușel. Dar cam slăbuț, cam pîrpiriu. De bună seamă, aveam și eu succesele mele. Dar, știi... la femei... așa... mai rafinate... mai subtile. Nu făceam parte din categoria bărbaților... știi, așa... la care dau navală femeile. Eram și cam timid. Mă-nțelegi...

RADU : Erați probabil, un tip așa... mai intelectual.

BOGDĂNESCU : Asta-i, Neacșule ! Eram un tip intelectual ! Ei, dar anii trec și nu iartă pe nimeni. Puțină chelie, puțină burțică, plus toate celelalte. Ca să nu mai intru în amănunte esențiale. De asta nu scapă nici cei chipeși. Dispare farmecul personal și se restabilește echilibrul între cei chipeși și cei pîrpirii... Mă-nțelegi ?! Toți egali.

RADU : Nu-i prea excesivă generalizarea, tovarășe profesor ?

BOGDĂNESCU : Nu te grăbi, că n-am terminat. Pînă aici, ar putea să pară. Dar ai răbdare. Unde-am rămas, Neacșule ? Ad rem !

RADU : La „toți sînt egali“. Foștii pîrpirii și foștii chipeși.

BOGDĂNESCU (*ex cathedra*) : Buun. Acum intervine un factor nou, cu mai multe componente. Să vedem componentele : funcție, remunerație, titluri... ce-ar mai fi ?

RADU : Lucrări... drepturi de autor...

BOGDĂNESCU : Bravo, văd c-ai și priceput... Vilă... mașină... misiuni în străinătate... exempli gratia... Astea sînt componentele.

RADU : Și factorul ?

BOGDĂNESCU : Factorul e farmecul social. Cu cît componentele sînt mai puternice, cu atît ai mai mult farmec social. Raport direct proporțional. Ce zici ?!

RADU : Drăguță teorie. Parcă a mai făcut-o și Timon din Atena.

BOGDĂNESCU : Depășit. Total depășit. Timon se rezuma la bani. Farmecul social e mai complex și mai eficient. Dă rezultate concrete.

RADU : Cam descurajant pentru mine. Eu, după teoria dumneavoastră, stau cam slab cu acest soi de farmec.

BOGDĂNESCU : Ai și tu. La tine e incipient. Dar o să crească. Nu poți avea la vîrsta ta farmecul social pe care îl am eu, la vîrsta mea. Ascultă-mă pe mine, cheia succesului e farmecul social. Cine-l are, e tare. Nu-i rezistă nici o femeie.

RADU : Chiar nici una ?! N-aș crede.

BOGDĂNESCU : Eu mă refer la femeile normale. Celelalte nu mă interesează.

RADU : Vorbeați și de farmecul personal.

BOGDĂNESCU : Gladiator neînarmat. Îl străpunge oricine, cu lancea farmecului social.

RADU : Totuși, nu cred.

BOGDĂNESCU : Mă, Neacșule, tu ești băiat tânăr și destul de arătos. Dar, în competiție cu mine, nu rezisti. Îți arunc mînușa. Garantat nu rezisti.

RADU : Nici n-aș încerca, tovarășe profesor. Cu toate că... știi eu... s-ar putea să fie și altfel.

BOGDĂNESCU : Eu nu vreau să te conving. Ai să te convingi tu singur, cînd ai să fii profesor și ai să ai și o chelie respectabilă.

RADU : Poate scap. În familia noastră nu prea sînt pleșuvi.

BOGDĂNESCU : Dacă n-o să fie chelie, te alegi cu altceva. Că de procopsit se procopsește fiecare.

RADU : ...M-ați pus pe gînduri... (*Uitîndu-se la ceas*.) Cam întîrzie.

BOGDĂNESCU : Nu-i nimic. Se dichișește, probabil. Întîrzierea unei femei este citeodată un omagiu.

RADU : Adus farmecului social.

BOGDĂNESCU : Se cunoaște că ești format de mine...

RADU : Ca arheolog, tovarășe profesor... (*Se intrerupe la intrarea lui Cleo.*)

CLEO (*foarte „aranjată“, volubilă*) : Te rog să mă ierți, domnule Bogdănescu... Te-am făcut să mă aștepți. (*Lui Radu.*) Bună ziua, domnule.

BOGDĂNESCU (sărutîndu-i mîna):

Sărut minuțele, frumoasă doamnă.
(Gest de prezentare.) Asistentul meu.

RADU (prezentîndu-se): Neașu.

CLEO: Îmi pare bine. Mi-a spus Livia. Luați loc, domnilor. N-am știut la ce oră veți veni.

BOGDĂNESCU: Nici o scuză. Eu am venit prea devreme. La o întîlnire cu o femeie frumoasă ca dumneata, sînt întotdeauna grăbit.

CLEO: Galant. (Lui Radu.) Ne cunoaștem de mult. Cînd era tînăr, era foarte grav, dar a devenit un coureur...

BOGDĂNESCU: Nu recunosc. Cu dumneata, fac excepție. E un omagiu pe care îl meriți. Poate confirma și Neașu.

RADU: Desigur. (Lui Cleo.) Cu dumneavoastră, tovarășul profesor e și mai excepțional ca de-obicei.

CLEO (lui Bogdănescu): Vezi că am dreptate? Îți mulțumesc, domnule Neașu.

BOGDĂNESCU: Așa-mi face întotdeauna. Îi place să mă contrazică... Frumoesă doamnă, la dispoziția dumneavoastră.

CLEO: Crede-mă... Nici nu știu cum să încep.

BOGDĂNESCU: Ca arheologii, frumoasă doamnă. Noi începem totdeauna cu sfîrșitul. Și sfîrșim cu... cu ce sfîrșim, Neașule?

RADU: Tot cu sfîrșitul, cu vestigiile.

BOGDĂNESCU: Cum vine asta?

RADU: Cu propriile vestigii, în propriul sarcofag.

CLEO (schită de durere): Ah, bietul Justinian! Mi-am amintit de el.

BOGDĂNESCU: Fii atent, Neașule. Se poate?!

RADU: Voiem să spun că nu sfîrșim niciodată. Sfîrșitul unei cercetări reprezintă începutul alteia. Îmi pare rău...

CLFC: Nu ai nici-o vină, domnule Neașu.

BOGDĂNESCU: E tînăr. N-are experiența sersibilității feminine. Eu, bunăcară, cînd văd o femeie îndurerată, mai ales cînd e fermecătoare și grațioasă ca dumneata, simt o nevoie imperioasă... mă-nțelegi... să fiu atent... să...

CLEO: Nu e cazul meu, domnule Bogdănescu.

BOGDĂNESCU: Protestez! Protestez cu vehemență. Și grațioasă, și plină de farmec.

CLEO (numai zîmbet): Incorigibilule...

BOGDĂNESCU: Ad rem! Unde rămăsesem, Neașule?

RADU: La vestigiile. La: „să începem cu sfîrșitul“.

BOGDĂNESCU: A, da! Doamnă, după cum mi-ați telefonat, e vorba de vestigiile colegului Justinian... iartă-mă, te rog... Mare gafeur ești, Neașule... Adică, de manuscrisele rămase de la soțul dumitale.

CLEO: Da. Te-aș ruga să te uiți prin ele. Să le cercetezi. Am o convingere — aproape transcendențială — că sînt foarte importante. Ceva ca de dincolo de mormînt... Îmi și reproșez că am lăsat să treneze atîta vreme fără să fac nimic.

BOGDĂNESCU: Nici-o grijă. Ne vom ocupa. De asta l-am și adus pe Neașu cu mine. Va face el o primă examinare a lucrărilor. Pe urmă, le văd și eu.

RADU: Sînt multe?

CLEO: Nu știu exact. Copiii au triat lucrările. V-ar putea spune mai bine...

BOGDĂNESCU: Deci, Lavinia, soția lui Enea. Adică omonima: Lavinia Comănești.

RADU: Nu, tovarășe profesor. Livia, soția lui August. Livia Onești. Cu petrochimia. Comănești e centru minier. Ea e cu petrochimia.

BOGDĂNESCU: Bine zici. Le-am cam încurcat. Ce vrei?! Istorie, relon, cărbune. (Lui Cleo.) Vorbeam de fiica dumneavoastră.

CLEO: De Livia mea?

RADU (explicativ): Discutasem mai înainte cu fiica dumneavoastră...

CLEO: A, da?! Nu înțelegem.

BOGDĂNESCU (lui Cleo): Nu-i nimic. Cu mare plăcere. (Lui Radu.) Cu ocazia asta, mai aruncăm o privire asupra celei mai importante lucrări a colegului Justinian. (Lui Cleo.) Să invocăm atunci muza petrochimiei, în ajutorul arheologilor.

CLEO: Știți, Livia numai l-a ajutat pe fiul meu. El e cel care a triat manuscrisele. Fiul meu le cunoaște mai bine. El v-ar putea fi de mai mare folos. Înainte de a muri, soțul meu i-a încredințat citeva date senzaționale în legătură cu cercetările pe care tocmai le făcea. Nu mă pricep... Dar simt că e vorba de ceva teribil de important. Intuitiv, transcendențial... îl aud și noaptea... Cleo, cercetează, Cleo nu mă uita... Vorbește cu Bogdănescu...

RADU: Interesant.

- BOGDĂNESCU : Frumoasă doamnă, la dispoziția întregii familii, inclusiv răposatul.
- CLEO : Da. (*Se duce la ușă.*) Justinel ! Justinel... Vai, ce zăpăcită sînt, nu v-am oferit nimic. (*Iese. De afară.*) Justinel. Justin...
- BOGDĂNESCU : Nec plus ultra.
- RADU : Alea jacta est.
- BOGDĂNESCU : Funcționează !
- RADU : Ce ?
- BOGDĂNESCU : Farmecul.
- RADU : Credeți ?!
- BOGDĂNESCU : Farmecul social. Am sedus-o. N-ai ochi ?! Cleopatra la picioarele lui Iuliu Cezar. Cam tîrziu, ce-i drept, dar la picioare. Își merită numele.
- RADU : O cheamă Cleopatra ?
- BOGDĂNESCU : Cleopatra... Cleo cea cu buze roșii, pline de parfumul mistic ce-l exală chiparoșii.
- RADU : De dumneavoastră ?
- BOGDĂNESCU : Versurile ? Nuuu ! Eu versificam numai pe latinește. Un cîntec de pe vremuri... Timpuri... timpuri.
- RADU : Sînteți în pericol, tovarășe profesor...
- BOGDĂNESCU : Fii serios, dragă. Se ține bine, nu zic. Dar e cam depășită... Noi, bărbații, îmbătrînim mai greu. Lasă, că ai să vezi tu... Fata, însă, e un bobocel... Fii atent, Neacșule...
- RADU : În privința asta, sînt imun.
- BOGDĂNESCU : Eu îți spun să fii atent, și tu ești cu gîndul la fată.
- RADU : De ea vorbeam.
- BOGDĂNESCU : Nici vorbă !
- RADU : Dacă spuneți dumneavoastră, probabil că nu.
- BOGDĂNESCU : Unde-am rămas ?! Ad rem, Neacșule !
- RADU : La : „să fiu foarte atent“.
- BOGDĂNESCU : Da. Foarte atent. Justinian Ionescu a fost un profesor oarecare. Nimic mai mult.
- RADU : Știu.
- BOGDĂNESCU : Ca om de știință : aurea mediocritas. Nici măcar atât. Un zero. Un zero cu doi de o. Pentru compilațiile lui nu m-aș fi deranjat să viu. Totuși, trebuie să fim eleganți. Tu ești cam repezit. Nu prea obișnuiești să menajezi...
- RADU : V-am înțeles. Susceptibilitățile familiei...
- BOGDĂNESCU : Exact. Nu uita că orice femeie crede că soțul ei este extraordinar. Sau, mai exact, sfîrșește prin a crede. Dacă, la început, nu e convinsă de geniul soțului, cu timpul se autoconvinge că a devenit genial datorită ei. Așa că, te rog, cît mai multă atenție.
- RADU : Nici o grijă... Cu toată familia.
- BOGDĂNESCU : Tu să fii atent cu doamna Ionescu. De restul familiei, mă ocup eu... (*Intră Cleo, Justin și Livia, care împinge o măsuță rulantă, cu băuturi și cafele.*)
- CLEO : Am rugat-o pe Livia să facă onorurile casei... Eu sînt foarte emoțivă... și neîndemînică.
- BOGDĂNESCU : Ce plăcere... ce plăcere...
- CLEO : Să vi-l prezint pe cercetătorul documentelor : fiul meu, domnilor.
- BOGDĂNESCU : Iată-l și pe tînărul Justinian.
- JUSTIN (*prezentîndu-se*) : Justin, domnule profesor. (*Lui Radu.*) Justin Justinian Ionescu.
- BOGDĂNESCU (*luînd ceașca de cafea pe care i-o dă Livia*) : Mulțumesc, draguțo. Trebuie să fie duuuulce, duuuulce...
- LIVIA (*perfidă*) : Dacă aveți diabet, vă dau fără zahăr.
- BOGDĂNESCU : Ferească Dumnezeu !
- CLEO : Vai, Livișor. (*Lui Bogdănescu.*) E de-o naivitate...
- BOGDĂNESCU : Delicioasă. (*Sorbind, lui Cleo.*) Delicioasă. Cînd pui zahărul ?
- RADU (*luînd ceașca pe care i-o dă Livia*) : Eu prefer cafeaua dulce.
- CLEO (*lui Bogdănescu*) : Totdeauna la sfîrșit.
- LIVIA (*lui Radu*) : S-ar putea să vă îmbolnăviți.
- BOGDĂNESCU (*lui Cleo*) : Eu îl pun odată cu cafeaua. Să știi c-o schimb și eu.
- RADU (*Liviei*) : Nu cred.
- LIVIA (*lui Radu*) : În orice caz, să fiți foarte atent.
- CLEO (*lui Bogdănescu*) : Principalul e cum o fierbi. Trebuie să dea imediat în clocot.
- RADU (*Liviei*) : Și ce-i de făcut ?
- BOGDĂNESCU (*lui Cleo*) : Ei, vezi, asta-i, eu o fierbeam la foc scăzut, și cînd colo...
- LIVIA (*lui Radu*) : Evitați siropurile.
- BOGDĂNESCU : Ce spuneai, Neacșule ?
- RADU : Nimic. Vorbeam și noi tot despre cafea.
- BOGDĂNESCU : Unde rămăsesem ?! Ad rem !
- RADU : La : „tovarășul Ionescu a triat manuscrisele“.
- BOGDĂNESCU : A, da, tînărul Justinian.
- JUSTIN : Justin, domnule profesor.
- BOGDĂNESCU : Deci, Justin, succesul lui Justinian ?!

- JUSTIN : Da, domnule profesor.
 BOGDĂNESCU : Neașule, Justin parcă e al doilea ?
 RADU : Al doilea, tovarășe profesor.
 CLEO : Livia e mai mică. El e primul.
 BOGDĂNESCU : Primul ?! Exclus, doamnă.
 JUSTIN : Mama e cea mai în măsură s-o știe.
 BOGDĂNESCU : Îmi pare rău, tinere. Nu ești informat. Primul Justin a fost unchiul lui Justinian. Așa e, Neașule ?
 RADU : Așa e, tovarășe profesor.
 CLEO : N-am auzit niciodată ca bărbatu-meu să fi avut un unchi Justin.
 JUSTIN : Poate, mai depărtat...
 CLEO : Nici depărtat. Îi știu pe toți. Cred că domnul Bogdănescu se referă la altă familie.
 LIVIA (*in hohot de râs*) : Tu nu vezi, mamă, e vorba de strămoșii noștri imperiali.
 RADU : Tovarășul profesor se referă la familia împăratului Justinian.
 LIVIA (*continuuând să ridă*) : Justinel al nostru e deci al treilea... Mama, ca mama, dar nici tu să nu știi al cătelea Justin ești ?!
 CLEO : Ești deplasată, Livia.
 BOGDĂNESCU : De ce nu m-ai adus ad rem, Neașule ?
 RADU : Erați ad rem, tovarășe profesor.
 BOGDĂNESCU (*lui Neașu*) : N-ai văzut ce încurcătură a ieșit ? Fii atent, dragă... (*Liviei, care se îndreaptă spre ieșire*.) Unde pleci, domnișoară ?
 LIVIA : Mă iertați, am de învățat.
 BOGDĂNESCU : Mă opun.
 CLEO : Mai rămii, dragă. Ai tot timpul.
 RADU : Ne puteți fi utilă... pentru manuscrise.
 LIVIA : Nu cred. Și am de pregătit un capitol complicat : glucoze și zahăruri. (*Iese.*)
 BOGDĂNESCU : Atunci, ad rem !
 RADU : La : „manuscrisele profesorului Justinian“.
 BOGDĂNESCU : Exact. (*Lui Justin.*) Să te-auzim, tinere. Doamna ne-a spus că ai triat manuscrisele regretatului meu coleg.
 JUSTIN : Da, domnule profesor.
 BOGDĂNESCU : Și ? !
 JUSTIN : Se pot grupa în două mari categorii. O primă categorie sînt cele publicate.
 BOGDĂNESCU : Neinteresante.
 RADU (*tușind*) : În sensul că sînt cunoscut.
 BOGDĂNESCU : Nici vorbă. Foarte interesante. Lucrări valoroase. Dar din moment ce sînt publicate...
 JUSTIN : Evident.
 BOGDĂNESCU : Treci la altele.
 JUSTIN : O altă categorie ar fi manuscrisele nepublicate.
 RADU : Recente ?
 JUSTIN : Unul e mai vechi. Altul, însă, e recent, încă neterminat. Cred că acesta este de o valoare inestimabilă. E o lucrare...
 BOGDĂNESCU : Încet, tinere. Să le luăm pe rînd. Întii, cel vechi. (*Lui Cleo.*) Trebuie să lucrăm metodic.
 CLEO : Bineînțeles. Așa spunea și bietul Justinian.
 JUSTIN : Cel mai vechi e intitulat : „Cultul lui Dyonisos în Pontul Euxin.“
 RADU : Interesant.
 BOGDĂNESCU : Foarte interesant. Trebuie să fie plăcut de citit. Scria grozav, Justinian !
 CLEO : Avea un talent literar înnăscut.
 BOGDĂNESCU : Remarcabil. Era renumit în privința asta. Formă clasică.
 JUSTIN : Totuși, e cam greu de citit. Are multe citate grecești.
 RADU : Studiu de specialitate.
 BOGDĂNESCU : Sigur, în materia lui Dyonisos, colega Justinian era mare specialist. Neașule, îl iei în primă lectură.
 RADU : Cu toată atenția.
 CLEO : Manuscrisul recent, acela e foarte valoros.
 BOGDĂNESCU : A, da. (*Lui Justin.*) Cel neterminat. Ce-i cu el ?
 JUSTIN : Are peste două sute de pagini, dar nu sînt decît primele trei capitole.
 RADU : Despre ce tratează ?
 JUSTIN : E intitulat „Cetățile Pontului Euxin în epoca lui Justinian“.
 BOGDĂNESCU (*interesat*) : Cetățile în epoca lui Justinian ? Ar fi ceva.
 CLEO : Cred că e opera capitală a soțului meu.
 BOGDĂNESCU : Neașule, îl treci la urgența întii.
 RADU : Am notat.
 JUSTIN : Domnule profesor, în legătură cu acest manuscris, trebuie să relatez ceva foarte important. Poate e mai bine să vă spună mama. (*Lui Cleo.*) Ultimele cuvinte ale tatei.
 CLEO : Nu, Justinel. Spune tu. Mie îmi este imposibil. (*Plîns în batistă.*)
 BOGDĂNESCU : Te rog, doamnă, nu plînge. Sit tibi terra levis, Justinianus ! Fie-i țărîna ușoară ! Doamnă, gîndește-te la ochii dumitale.
 CLEO (*se ridică*) : E o amintire încă prea dureroasă... Mă iertați o clipă. (*Iese.*)

BOGDĂNESCU : Tinere, tinere, nu puteai să treci peste asta ? !

JUSTIN : E o chestiune esențială.

BOGDĂNESCU (*lui Radu*) : Tu știi, eu, când văd plîngînd o femeie frumoasă, mă topesc mai rău ca rimelul. (*Lui Justin.*) Te ascult, tinere.

JUSTIN : Tata, după cum știți, a murit vara trecută, la Constanța.

BOGDĂNESCU : Da, bine, știu.

JUSTIN : Cînd a făcut criza, era, în-timplător, la Constanța.

BOGDĂNESCU : Poți trece peste asta.

JUSTIN : E foarte necesar să vă spun.

RADU : Continuați, tovarășe Ionescu. Tovarășul profesor vă urmărește (*accentuînd*) foarte atent.

BOGDĂNESCU : Da, da, foarte atent. (*Lui Justin.*) Ei, te rog.

JUSTIN : De fapt, tata își făcea concediul la Murfatlar. Stătea la un vechi prieten al lui. Inginer viticol la Murfatlar.

BOGDĂNESCU : Cu Murfatlarul nu te joci. Vin tare. Odată îți crește tensiunea, faci pic, și... gata. Aici a fost imprudența lui Justinian.

JUSTIN : Tata însă se duse la Murfatlar ca să lucreze în liniște. Făcea acolo unele cercetări și...

BOGDĂNESCU : Ce vorbești, domnule ? ! Ei, asta-i altceva !

JUSTIN : Precis. Înainte de a muri, a avut câteva clipe de luciditate. A repetat de câteva ori : „tezaurul, tezaurul lui Justinian e la Murfatlar“, și din nou „tezaurul“ și „Justinian la Murfatlar.“ Textual. Era și mama de față.

BOGDĂNESCU : „Justinian la Murfatlar.“ Teribil, domnule. Bîrr ! Mi se face pielea de gîscă. Ei, acum înțeleg eu de ce doamna și-a stricat ochisorii... Emoția... Teribil... „Justinian la Murfatlar“. Ce zici, Neacșule ?

RADU : Senzațional, tovarășe profesor.

BOGDĂNESCU : Senzațional, senzațional, dar dacă bietul Justinian o fi vorbit așa... mă-nțelegi...

JUSTIN : Era perfect lucid.

BOGDĂNESCU : Oricum... congestie cerebrală. Poate făcea legătura cu altceva.

JUSTIN : Vedeți, tocmai asta este. Legătura am descoperit-o eu. În manuscrisele tatei. Acum, de curînd, cînd le-am triat.

BOGDĂNESCU : Dă-i drumul mai repede, că eu nu mai rezist.

RADU : De nerăbdare, bineînțeles.

BOGDĂNESCU : Și de curiozitate. (*Lui Radu.*) Tu nu vezi că-s atent ?

(*Lui Justin.*) Ei, să vedem ce-i și cu legătura.

JUSTIN : Ultimul manuscris, deși este neterminat, are sumarul complet. Un capitol e intitulat : „Aurul Bizanțului pe țărmurile Mării Negre“. Un altul : „Secretul comorilor lui Justinian în Dobrogea antică“. Ultimul capitol e clar de tot : „Tezaurul din Murfatlar“.

BOGDĂNESCU : Ai dreptate, Neacșule. Asta-i senzațional !

JUSTIN : V-am spus. Sînt convins că, în timpul războaielor cu vandalii sau cu perșii, Justinian și-a adus tezaurul prin părțile noastre. E știut că, în timpul lui Justinian, coloniile grecești au avut o perioadă de liniște și prosperitate. E firesc ca Justinian să-și fi adus tezaurul la Murfatlar, deoarece, fiind mai departe de țărmul mării, prezenta mai multă siguranță.

BOGDĂNESCU : Asta n-o fi cumva tot din manuscris ?

JUSTIN : Nu. M-am interesat eu.

BOGDĂNESCU : Te ocupi de studii istorice ? !

JUSTIN : Nu, am început Facultatea juridică, dar... am fost bolnav și am întrerupt. Deocamdată.

BOGDĂNESCU : Se cunoaște !

RADU : Pledoarie tare...

JUSTIN : Sînt convins că tata a descoperit tezaurul. Să știți că pentru toate capitele am găsit mape cu fișe și note. Sînt sigur că veți putea descifra secretul, chiar dacă tata n-a apucat să termine lucrarea.

RADU : Dumneata n-ai examinat fișele ?

JUSTIN : N-am fost în măsură. Sînt mai toate în greacă și latină.

BOGDĂNESCU : Să fi știut dumneata vechiturile astea de limbi, nu mai avea nevoie de noi. Așa-i, tinere ?

JUSTIN : Probabil, aș fi încercat să rezolv singur. Mă mulțumesc cu meritul de a fi depistat descoperirea tatei. Sarcina mare e a dumneavoastră, domnule profesor.

BOGDĂNESCU : Vezi ce modest ? ! Fii atent, Neacșule că eu mă țin bine. (*Lui Justin.*) Mai ai ceva, tinere ?

JUSTIN : Cred că tata...

BOGDĂNESCU : Odihnească-se în pace ! Pregătește manuscrisele. Fă-ți timp. Neacșule, și treci să le ieși. Apucă-te de prima vista.

JUSTIN : Domnule profesor, vă rog să-mi permiteți să vă rog ceva.

BOGDĂNESCU : Dă-i drumul.

- JUSTIN : Nu s-ar putea să se examineze manuscrisele aici, la noi?
- BOGDĂNESCU : Ce, tinere, n-ai încredere să ni le încredințezi? Nu-ți furăm comoara. Fii fără grijă.
- JUSTIN : Iertați-mă. Mama ține la asta. E opera tatei.
- RADU : Aș putea să lucrez și aici. (*Văzându-l pe Bogdănescu enervat.*) Ad rem. Cu toată atenția.
- BOGDĂNESCU : Lasă, că știu eu... Bine. Va lucra aici.
- JUSTIN : Vă mulțumesc foarte mult.
- BOGDĂNESCU : Du-te mai bine și roag-o pe mama dumitale să vină. E timpul să plecăm.
- JUSTIN : Imediat. (*Iese.*)
- BOGDĂNESCU : Ce zici, Neașule, de neghiobul ăsta?
- RADU : V-am spus, e senzațional.
- BOGDĂNESCU : Eu nu-s lămurit. Țasta-i timpit, sau e nebun?!
- RADU : Nici una, nici alta. E un moștenitor ca mulți alții. Amețit, și el, de dorința de a se căpătui de pe urma lui taică-său.
- BOGDĂNESCU : Probabil că le-a scos din minți și pe maică-sa și pe soră-sa.
- RADU : Tot ce e posibil.
- BOGDĂNESCU : Nu știu cum m-am stăpinit să-l suport.
- RADU : Am observat.
- BOGDĂNESCU : De asta mă tot pisai cu... atent și atenție.
- RADU : Dumneavoastră mi-ați recomandat să menajăm susceptibilitățile.
- BOGDĂNESCU : Și-acum, ce facem?!
- Țăstia cred că Justinian s-a transformat, post-mortem, din Apis, în găină care face ouă de aur.
- RADU : Întii să văd manuscrisele. Pe urmă îi lămurim. Cu menajamente, bineînțeles. Ceva totuși mă intrigă: e curioasă coincidența dintre titlurile capitolelor și cele spuse de profesorul Justinian.
- BOGDĂNESCU : Astea-s fantasmagoriile lui Justinian. Și-ai văzut, fecioru-său, ce obrăznicătură?! Nici manuscrisele nu vrea să ni le dea. Și tu, imediat te-ai oferit să le examinezi aici...
- RADU : Oricum, n-ați fi refuzat.
- BOGDĂNESCU : Ai devenit, deodată, de o amabilitate suspectă.
- RADU : Spunea că e și dorința mamei lui.
- BOGDĂNESCU : Am să-i spun și ei vreo două, să mă țină minte.
- CLEO (*intră, strălucitoare*): Domnule Bogdănescu, nici nu știu cum să-ți cer scuze. După ce că te-am deran-
- jat, am mai făcut și o mică scenă... BOGDĂNESCU (*grav*): Înțeleg, doamnă.
- CLEO (*alintată*): Prezența dumitale, plus celelalte, mi-au răscolit toate amintirile. Am făcut și o ușoară pal-pitație.
- BOGDĂNESCU (*alarmat*): Chiar pal-pitație, vai de mine!
- CLEO : M-am mai liniștit.
- BOGDĂNESCU : Slavă domnului. Se și vede, de altfel. Arăți minunat. Ca după ploaie.
- RADU (*corectându-l*): Ca un soare!
- BOGDĂNESCU : Adică, pardon. Strălucitoare, ca un soare după ploaie.
- CLEO : Cît ești de amabil! În toate privințele. Mi-a spus Justinel. O să vă ocupați de manuscris. Vă mulțumesc. Și dumitale, domnule Neașu.
- BOGDĂNESCU (*din nou grav*): Conform dorinței dumitale, vom examina manuscrisele aici.
- CLEO : Nici nu vă închipuiți cît mă bucur.
- RADU : Pentru tovarășul profesor ar fi fost mai comod dacă ne-ați fi încredințat manuscrisele, ca să le studiem la noi.
- CLEO : Cum vreți. Pentru mine e tot una. Aici, sau la dumneavoastră... Justinel mi-a spus că preferați aici. (*Lui Bogdănescu.*) M-am bucurat că vom avea prilejul să ne vedem mai des. Altădată... amintiri...
- BOGDĂNESCU : Dă-mi voie să-ți sărut minuțele. (*Îi sărută mâna.*) Ai înțeles, Neașule?! Clar!
- RADU : Clar. Trec miine și iau manuscrisele.
- BOGDĂNESCU : Văd că nu-i clar, Neașule. Studiem aici. Așa-i clar. Cînd începi?
- RADU : Peste o zi-două. (*Lui Cleo.*) Am să vă telefonez.
- CLEO : Puteți veni oricînd.
- BOGDĂNESCU (*se ridică, îi sărută mâna*): Frumoasă doamnă... sărut minuțele și la revedere.
- RADU (*la fel*): Sărut mâna.
- CLEO : Vă mulțumesc, domnilor. Vă aștept. (*Iese cu cei doi și reapare.*)
- JUSTIN (*care a intrat între timp*): Te-ai convins, mămico?
- CLEO : În ce privință?
- JUSTIN : C-am avut dreptate.
- CLEO : Să văd tezaurul. Întii să-l văd.
- LIVIA (*în pragul unei intrări*): Ce să vezi, mamă?
- CLEO : Tezaurul tatei, dragă. De-abia aștept. Tezaur, comori, documente. Mi-am ieșit și eu din minți, luîndu-mă după voi...
- LIVIA : După mine, nu. Eu am rămas teafără.

JUSTIN : Din încăpăținare.
LIVIA : Din luciditate.
JUSTIN : Știi ce m-a întrebat Pentapolis ?
LIVIA : Treaba ta.
JUSTIN : M-a întrebat dacă sînt istoric.
Ca să vezi, mamă, ce impresie grozavă i-am făcut.
CLEO : Serios ? A crezut că ești istoric ? !
JUSTIN : L-am dat gata. Istoric. Cu barbă și statuie.
LIVIA : Nu-i de mirare. Bogdănescu ăsta e un zaharisit.
CLEO : Ești insuportabilă, Livia ! E un mare arheolog.
LIVIA : Poate să fie. Nu mă interesează.
JUSTIN : O interesează Neacșu.
LIVIA : Ei, asta-i !
CLEO (*ieșind*) : Dacă nu scot imediat rochia asta de pe mine, ori plesnesc eu, ori plesnește ea.
JUSTIN : Ai învățat niște ochișori, gata, gata să-ți deșurubezi.
LIVIA : Ai observat ?
JUSTIN : Era și greu !... În privința lui Pentapolis, însă, să știi că ai drep-

tate. M-am lămurit. E cam fosilă.
Neacșu ține volanul... Știi ce ? ! Facem o convenție ?
LIVIA : Depinde.
JUSTIN : De cîte ori va veni Neacșu la noi să studieze, tu stai cu el.
LIVIA : O să vrea ? Să nu-l încurc.
JUSTIN : Ești proastă ca o motoretă. Atît așteaptă.
LIVIA : Crezi ?
JUSTIN (*mîna la ochi*) : Eu am faruri, fetiço.
LIVIA : Și ?
JUSTIN : Fă-l să stea cît mai mult. Să termine cît mai repede. O cutie cu bomboane de șocolată de fiecare ședință.
LIVIA : Mare.
JUSTIN : Cea mai mare, gigantică, cu abțibilduri și fundă.
LIVIA : Ești un frate denaturat. O să mă îmbolnăvesc de stomac.
JUSTIN : Merită... Batem palma ?
LIVIA : Batem... Merită !... Merită sigur !

CORTINA

A C T U L I I

LIVIA (*lucrează la o masă-birou ; intră Justin, în halat de casă*) : A făcut ochi băiețelul mamei ?
JUSTIN (*așezîndu-se, neglijent, într-un fotoliu*) : Să nu mă claxonezi, că sînt în toane proaste.
LIVIA : Te doare creierașul ? De, dacă vii la cinci dimineața... Ia un piramidon.
JUSTIN : Am luat. Degeaba.
LIVIA : În privința asta, văd că funcționează justiția imanentă. Nu e rău !
JUSTIN : Ce justiție ? ! Vin prost.
LIVIA : ...Și iar ai lipsit de la serviciu.
JUSTIN : Am telefonat că sînt suferind.
LIVIA : Dacă o duci tot așa, te dă afară și de-aici.
JUSTIN : Profiți de ocazie că sînt avariati. E inuman... Să nu încep să te judec eu.
LIVIA : N-ai avea pentru ce.

JUSTIN : Ești un îngeraș.
LIVIA : Aproape.
JUSTIN : Îngeraș de șocolată, cu marțipan și alune... Mi-ai mîncat o tonă de bomboane.
LIVIA : Ce vorbești ? ! Mi-ai tras chiu-lul. Îmi mai datorezi trei cutii de săptămîna trecută, una de ieri și pe cea de azi.
JUSTIN : A și fost pe aici Herodot cel tînăr ?
LIVIA : Nu încă, dar vine.
JUSTIN : Mă ruinați. Am ajuns mai rău ca mozaicul de la Constanța. Toată ziua, numai Herodoți pe-aici.
LIVIA : Tu ai vrut.
JUSTIN : Ca să-ți faci ție curte, nu ? ! Pe deasupra, te-am supraalimentat cu șocolată.
LIVIA : Dacă vrei, denunțăm convenția.
JUSTIN : Îți dă mina... Nu merge așa, fetiço.

LIVIA : Atunci spune, ce vrei ?

JUSTIN : Respectă convenția.

LIVIA : O respect. Stau tot timpul cu el. Îi și ajut. Îi pregătesc cărțile, îi mai transcriu câte ceva...

JUSTIN : Știu eu cum.

LIVIA : Cît mă pricep.

JUSTIN : Te pricepi tu foarte bine. Îi faci niște ochi dulci, de-o să-și piardă omul reflexele. Cu așa ajutor, un an îi trebuie ca să studieze manuscrisele.

LIVIA : Numai unul?! O sută unu.

JUSTIN : Nu mă enerva, că-ți stric glazura, îngeraș de șocolată.

LIVIA : Gata. Am rupt convenția!

JUSTIN : Nu merge. Unilateral nu se poate.

LIVIA : La mine se poate. Am rupt-o!

JUSTIN : Notează, te rog! Punctul unu : pînă la sfîrșitul săptămîinii, Neacșu să termine studiarea manuscriselor. Punctul doi : tatonezi și mă informezi zilnic la ce stadiu a ajuns. Punctul trei, și — bagă de seamă — cel mai important : îl determini să facă în așa fel încît să încasăm cît mai mult și cît mai repede. Astea-s condițiile concrete. Și, pentru asta, la șocolată — cont nelimitat. Cec în alb.

LIVIA : Ești neserios.

JUSTIN : Deloc. Toate posibilitățile sînt în mîna ta. Te place... E interesul tău, ca și-al meu.

LIVIA : Am impresia că nu ți-ai revenit de-aseară.

JUSTIN : Ascultă-mă, Livia, nu glumesc. Faci tot ce ți-am spus... Te rog!

LIVIA : Termină cu gogomăniile. Vorba ta : ți-au ars toate bujiile.

JUSTIN : Sînt intacte. Și-ți repet : nu glumesc, și am posibilitatea să te silesc s-o faci.

LIVIA : Vorbeshi de-adevăratalea ?

JUSTIN : Da.

LIVIA : Și cum ai să mă silești ?

JUSTIN : Am să-i spun lui Neacșu de convenția pe care am încheiat-o.

LIVIA : Mare lucru! N-ai decît să-i spui.

JUSTIN : Fii sigură : îi spun. Trec peste șocolată. Am să-i spun c-am hotărît amîndoi ca tu să-i primești curtea, ca să-l determini să facă în așa fel încît noi să punem mîna pe

cît mai mulți bani. Și că, pentru asta, numai pentru asta, dai tu ochii peste cap.

LIVIA : N-o să creadă. Nu poate să te creadă.

JUSTIN : Garantez. Dacă vrei, mai pot adăuga ceva : tu și cu mine ne-am gîndit că e mai practic să-l cointeresăm cu o cotă-parte. Și, să știi : a ta a fost ideea. E prea moral ca să nu-ți întorcă spatele. Ei, ce zici ?

LIVIA : Monstrule!

JUSTIN : Just. Sînt un monstru, și-mi face plăcere. Ia să vedem : monstru marin... monstru alpin... monstru acvatic... monstru carpatic... monstru apatic... Nu merge. Am găsit. Monstru pe anvelope... Așa merge... Pe patru anvelope, de-ar da Dumnezeu. Ei, răspunde, îți convine să-i spun lui Neacșu?... Mă întreb ce-ai găsit la el. Te-ai îndrăgostit, de parcă ar avea un opt cilindri în V decapotabil și cu hidra... (*Accentuat.*) Moft...

LIVIA : Spune-i tot. Spune-i ce vrei. E chiar mai bine. (*Soneria.*) El e. Poți să-i spui acum. (*Iese.*)

JUSTIN : Bine... Mai gîndește-te.

RADU (*intră cu Livia*) : Bună ziua.

JUSTIN (*acru*) : 'Neața...

RADU (*Liviei, răsfoind niște hirtii*) : Le-ai și transcris ?

LIVIA : Pe toate.

RADU : Îți mulțumesc. Ești de-o hărnicie...

JUSTIN : Caracteristica familiei.

LIVIA : A ta, mai ales.

JUSTIN : Și-a mea. În probleme importante, bineînțeles. Eu nu mă țin de fleacuri. (*Lui Radu.*) Apropo de fleacuri, de cîteva zile te văd venind cu-o tărtăreață. E-a dumitale ?

RADU : Da.

JUSTIN : Pare nouă.

RADU : Acum am luat-o.

JUSTIN : Rentează arheologia asta, domnule...

RADU : Am scris o carte. Drepturile de autor.

JUSTIN : Păcat de bani. Asta-i mașină?! Eu n-aș umbla cu o brînzoaică ca asta.

LIVIA : Tu ai să-ți cumperi un autobuz.

JUSTIN (*lui Radu*) : Dă dracului pîrîtoarea și să-ți iei o mașină serioasă. Măcar un patru cilindri.

RADU : Mulțumesc. Trec miine dimi-
neală pe la magazin să-mi cumpăr.
JUSTIN : Nu uita, ia-o și pe Livia. S-o
consulti asupra culorii.

RADU (*Liviei*) : Vii ? Ce culoare pre-
feri ?

LIVIA : Nu știu cum îl suportți și cum
te pretezi la stupiditățile lui.

JUSTIN : Nu birii, îngeraș... (*accen-
tuat*) ...de șocolată. (*Lui Radu.*) Vine
sigur. Ascultă-mă pe mine... Ți cu-
nosc eu idealurile, mironosițe. Mașină
și bani... Mașină cât mai somptuoasă
și bani cât mai mulți.

RADU : E o surpriză.

LIVIA : E o minciună !

JUSTIN (*lui Neacșu*) : Ai să te con-
vingi. (*Accentuînd, pentru Livia.*)
Dacă nu recunoaște ea, o să-ți dove-
desc eu.

LIVIA (*cu o carte în mână*) : Ieși !
Dacă nu pleci imediat, îți zvîrlu cu
asta în cap.

JUSTIN (*îndreptîndu-se spre ieșire*) :
Pune frîna, neprihănit, că eu am
demarat... Nimeni nu-i capabil să-mi
aprecieze umorul. Prea fin pentru
voi, prea de calitate. Dispar. (*Iese*).

RADU : ... Idealul... Farmecul social...

LIVIA : Farmec ?

RADU : Nimic... Dă-mi, te rog, fișa cu
inscripția agonală.

LIVIA (*caută*) : Poftim.

RADU (*lucrînd*) : Duminică te-am invi-
tat la o plimbare cu mașina... Cu
tărtăreața. M-ai refuzat.

LIVIA : Luni am dat ultimul examen.
Aveam de învățat.

RADU : Numai de asta ? ! Dacă ai fi
vrut, ți-ai fi putut face o oră liberă.

LIVIA : Știi ce puțin timp am avut...
(*Arătînd hîrțile.*) Mereu cu astea.

RADU : Tărtăreața nu-i somptuoasă...
Cînd te-a invitat profesorul, nu l-ai
refuzat.

LIVIA : Era cu totul altceva. O invi-
tase pe mama, nu pe mine.

RADU : Pe amîndouă.

LIVIA : Cum puteam să n-o însoțesc
pe mama ? Nu s-ar fi dus fără mine.
Ți-a spus chiar ea cîtă plăcere i-a
făcut plimbarea.

RADU : Are farmec, profesorul.

LIVIA : E caraghios cînd face pe Don
Juanul. Încolo, e foarte simpatic.

RADU : Are farmec social...

LIVIA : Social ?

RADU : ... Mașină somptuoasă și mulți
bani. Cum spunea fratele tău : idea-
lul.

LIVIA : Ai putea crede ?

RADU : Ce să cred ?

LIVIA : Despre mine.

RADU : Nu cred nimic.

LIVIA : Ai dreptate.

RADU : De ce-aș crede ?...

LIVIA : ... Vreau să-ți spun ceva... Mă
ascuți ?

RADU : ... Da...

LIVIA : ...Știi ce crede Justin ? ... Că
mă placi...

RADU : Băiatul ăsta crede cam multe.

LIVIA : ... Crede că te plac și eu...
Mult... chiar foarte...

RADU : Se înșală în multe privințe...
Nu ?

LIVIA : ... În privința mea, însă, nu se
înșală deloc.

RADU : ...E-adevărat ? ... Livia...

LIVIA (*evitînd mărturisirea lui Radu*) :
Stai. Nu te grăbi... O să-ți pară rău...
Sînt plină de păcate.

RADU : Tu ?

LIVIA : Da. Întîi să-ți spun... Să știi...

RADU : Să știi cu cine am de-a face ?

LIVIA : Da. Justin a vrut ca eu să
fiu cît mai drăguță cu tine... Să te
fac să vii pe-aici cît mai des... Să
termini cît mai repede cu manuscri-
sele... Și pentru asta m-a cumpărat...

RADU : Cumpărat ?

LIVIA : Cu șocolată.

RADU : Și tu ?

LIVIA : Am primit... Pentru tine... Nu
pentru ce voia el...

RADU : Și șocolata ?

LIVIA : Șase cutii. Le cumpăr și i le
dau înapoi... A, nu, îi dau banii...
preferă.

RADU : Ți-a păcatul ?

LIVIA : Da.

RADU : Singurul ?

LIVIA : Da. Nu ți-aș fi spus. Dar mai
e ceva. Justin...

RADU : Tot Justin ?...

LIVIA : Mă amenință.

RADU : Prof îl fac. Îl calc cu tărtă-
reața. Tot visează el numai mașini.

LIVIA : Nu merită.

RADU : Ai dreptate. Ar fi păcat de
tărtăreața. E cam fragilă. Cum te-
amenință ?

LIVIA : Că-ți va spune că eu mă pre-
fac.

RADU : Cum te prefaci ?

LIVIA : Mă fac.. Mă fac să-ți fiu pe plac... Mă-nțelegi tu...

RADU : Aha !

LIVIA : Din interes. Ca să luăm cit mai mult pe manuscris.

RADU : Și tu ?

LIVIA : Ți-am mai spus. Dar tu ai putea să-l crezi...

RADU : S-o creadă el !

LIVIA : Ești în stare. Am văzut eu. Așa că eu, ca să nu crezi, renunț la moștenire.

RADU : La ce moștenire ?

LIVIA : La partea mea din manuscrisul tatei.

RADU : Nu prea ai la ce renunța.

LIVIA : Eu n-am crezut nici o clipă în bazaconiile lui Justin. Dar, de renunțat, tot renunț. Indiferent de valoarea manuscrisului. Învață-mă ce trebuie să fac.

RADU : Închide ochii.

LIVIA (*scandalizată*) : Cum ?

RADU : Închide ochii !

LIVIA : Radule, tu să-mi dai un astfel de sfat ? ! Nu mă așteptam la asta.

RADU : Da. Închide ochii, îți spun. La propriu și imediat. Strîns !

LIVIA : Asta-i cu totul altceva. (*Inchide ochii.*)

RADU (*o sărută ușor și-i scoate cerceii de la urechi*) : Îngerăș păcătos, te iubesc.

LIVIA : Și eu. Ai fi putut să mi-o spui tu primul. De ce-mi furi cerceșii ?

RADU : Ce să ne logodim. Întinde urechiușa. (*Îi prinde un cercel.*) Prinde-mi-l și tu mie.

LIVIA (*prinzîndu-i cercelul*) : Te-am făcut oltean. Al meu. Oltean cu cercel.

RADU : Ți-l dau înapoi cînd sînt gata verighetetele.

LIVIA : Nu. Să-l păstrezi. (*Imbrățișare, desprinzîndu-se, cu voce foarte tare.*) Mamă, mamă... repede... Vino repede... Mamă..

CLEO (*intră, alarmată*) : Ce s-a întîmplat, dumnezeule ? Ce țiți așa ?

LIVIA (*arătîndu-i cercelul*) : Uite, mamă !

CLEO : Nu văd nimic.

LIVIA (*apucînd urechea lui Radu*) : Cercelul, mamă ! Uite-l !

CLEO : Ce-i cu voi ? Dumneata, cu cercelul în ureche... ? ! Ești oltean ?

RADU : În devenire. (*Sărutînd mina lui Cleo.*) Ne-am logodit.

CLEO : Dați-mi repede un scaun, că m-apucă palpațiile... (*Cu imputare.*) Bine, domnule Neacșu...

LIVIA : Spune-i Radu, mamă.

CLEO : Bine, bine... Lasă-mă să mă dezmeticesc. M-ați luat așa, deodată. Lucrurile astea se fac altfel. Cu rostul lor...

RADU : Cînd nu se precipită.

LIVIA : Nu te bucuri, mamă ?

CLEO : Stai, stai să-mi revin...

JUSTIN (*intră, căscînd*) : Nici nu se poate odihni omul în casa asta. (*Liviei.*) Ce țiți așa, ca o smintită ? Parcă te-ar fi călcat tramvaiul !

CLEO : S-au logodit.

JUSTIN : Logodit ? ! Asta zic și eu viteză. 180 la oră. Felicitări.

LIVIA : Mulțumesc, Justin.

JUSTIN : Nu pe tine, gîscă accidentată. Pe maestru.

RADU (*lui Justin*) : Te rog să vorbești cuvințios. Nu te supăra, Livia, dar n-am încotro.

CLEO : Te rog, domnule Neacșu, ești în casa mea.

RADU (*lui Cleo*) : Vă rog să mă iertați. I-am îngăduit și pină acum prea multe.

JUSTIN : Eu n-am nimic cu dumneata, maestre. Eu vorbeam cu sora mea.

RADU : Cu ea sau cu mine, e totuna. Și, te rog, mai scutește-mă de „maestre”. Nu-ți recomand să-mi cunoști măiestria...

JUSTIN : Face pe grozavul... Are noroc, am avut o seară grea și azi îmi scîrțîie caroseria. Te-ai inflamtat inutil. Eu, ca șef al familiei, vă dau binecuvîntarea.

LIVIA : Ia te uită, șeful !

CLEO : Te rog, Livia. Nu mai începe și tu.

JUSTIN : Vrei, nu vrei, asta sînt : șeful familiei. Și, în această calitate, te felicit, dragă Livișor. M-am gîndit eu la ipoteza asta. Dar n-am contat pe ea.

RADU : Nici nu conta.

JUSTIN : Dacă te-ai lăsat săgetat de Eros, nu mai ai ce face. Ești de-al nostru. Tezaurul tatei a devenit și

pentru dumneata la fel de prețios ca și pentru mine.

RADU : Chiar mai mult.

JUSTIN : Ei, vezi ? !

RADU : Nu în sensul în care crezi dumneata. Am să te lămuresc eu ce e și cu tezaurul ăsta. E timpul să nu mai plutești cu capul în nori.

JUSTIN : Mă faci să rîd. Eu, să plutesc ? ! Uite-mă și monstru înaripat !

LIVIA : Tu ești monstru pe anvelope. Singur spuneați.

CLEO : Lasă, Livia, băiatul în pace. Nu vezi ce încolțit e ? !

JUSTIN : Spune, spune, nu mă supăr. Să fii monstru pe anvelope, e ceva. Numai să fii...

RADU (*pregătindu-se să plece*) : Dacă nu te interesează ce începusem... tot trebuie să plec.

JUSTIN : Stopează un minut. Cum să nu mă intereseze ? Tezaurul tatei ? !

RADU : Tatăl dumitale nu a lăsat nici un tezaur.

JUSTIN : Așa vine vorba. Al lui Justinian, frate. Doar manuscrisul e clar.

RADU : E clar pentru fantezia dumitale.

JUSTIN : Nu mă lua cu fantezia. În sumar figurează și comoara, și aurul, și tezaurul.

RADU : Nu știu la ce s-a referit tatăl dumitale. Nu mă hazardez în supoziții.

JUSTIN : Și mapele cu fișe ? Fișele, asta mă interesează.

RADU : Fișe obișnuite. Extrase din lucrări. Note de trimiteri. Nimic deosebit. De altfel, bine organizate. Dar și din ele lipsesc. Au fost numerotate și mi-am putut da seama ușor că nu sînt toate.

JUSTIN : Nu cumva...

RADU : Nu cumva mă bănuiești pe mine că ți-am sustras... tezaurul ?

CLEO : Cum îți închipui că fiul meu te-ar putea bănuși pe dumneata ?

JUSTIN (*lui Radu*) : Accelerezi cînd nu e cazul. Te știu... Nu ești dumneata în stare...

RADU : Din partea dumitale trebuie să mă mulțumesc și cu atît.

JUSTIN : Nici n-ai avea interes. Întrînd în familie, ți-ai asigurat partea.

RADU (*apropiînd-o pe Livia*) : Singura parte bună.

JUSTIN : Mă gîndesc și tot mă gîndesc dacă tata n-o fi luat din fișe cînd s-a dus la Murfatlar... Avea intenția să lucreze acolo.

RADU : Îmi fac datoria să vă spun că, după părerea mea, nu e vorba de un manuscris neterminat. Mai grabă, e unul incomplet. Prima parte, pe care o aveți aici, are o formă definitivă. Am găsit și un text dactilografiat. Corectat foarte minuțios. Am aproape certitudinea că lucrarea a fost terminată și că din ea lipsește ultima parte. Am rugat-o pe Livia s-o caute.

LIVIA : Am căutat peste tot. Filă cu filă.

RADU : Păcat. Studiind prima parte, mi-am dat seama că e o lucrare valoroasă. Părerea mea, bineînțeles.

JUSTIN : Stați așa. Aveți nevoie de un cap cu idei. Mamă, tu trebuie să știi, tata, cînd a plecat la Murfatlar, n-a luat hîrtii, mape ?

CLEO : Totdeauna pleca cu tot felul de hîrtoage la el.

JUSTIN : Printre lucrurile pe care le-am adus de la Murfatlar, n-ai găsit nimic ?

CLEO : Dar ce, mai țin eu minte ? ! Dacă nu mai ții minte tu, care le-ai adus !

JUSTIN : Servieta neagră o avea cu el ?

CLEO : Probabil.

LIVIA : Precis. M-am și gîndit atunci la tata...

JUSTIN (*lui Radu, explicativ*) : Era servieta în care tata ținea numai hîrtii.

LIVIA : Tocmai de-asta m-am gîndit. Tu, cînd te-ai întors de la Murfatlar cu lucrurile tatei, ai pus în servietă sticle cu vin, și una a curs. Îmi amintesc precis.

JUSTIN : Uraaa ! In vino veritas ! Misterul a fost dezlegat. Zbor. (*Iese, vijelios.*)

RADU (*Liviei, cu ton de scuză*) : Mă așteaptă profesorul la bibliotecă.

LIVIA : Mă și părăsești ?

RADU : Am întîrziat. O să se facă foc.

LIVIA : Du-te, dragule, și vino repede.

RADU : Dau numai o fugă. În drum, comand și verighetele.

LIVIA : Dar n-ai măsura mea, uitucule.

RADU : O am.

- LIVIA : De unde ?
 RADU : Ți-ai uitat un inel pe birou.
 Eu ți l-am luat.
 CLEO : Interesant...
 LIVIA : Și cât l-am mai căutat !
 RADU : Ți pare rău ? !
 LIVIA : Nu. Înseamnă că totul a fost premeditat.
 RADU : Pină în cele mai mici amănunte.
 LIVIA : Ești un... Am să-ți spun eu ce ești.
 RADU (*lui Cleo, ieșind cu Livia*) : Sărut mâna.
 CLEO (*rece*) : Bună ziua.
 LIVIA (*revenind*) : Nu mi-ai spus nici-un cuvânt. Nici-o urare. Nimic.
 CLEO : Nici n-am avut când. Știi tu însă foarte bine că-ți doresc să fii fericită.
 LIVIA : Ești supărată...
 CLEO : Ai fi putut să-mi spui. E un lucru important.
 LIVIA : Totul a venit pe neașteptate. (*Intră Justin, în echipament de motociclist.*)
 CLEO : Unde pleci, așa deodată ?
 JUSTIN : În explorare. Eldorado-Murfatlar. Găsesc eu hirtile tatei...
 CLEO : Lasă pe mâine dimineață. Să pleci pe răcoare.
 JUSTIN (*aranjându-și echipamentul*) : Time is money. Nici o amânare. L-ai auzit pe maestru. Dacă ăsta spune „foarte valoros”, atunci înseamnă aur. Aur și haș pe. Îi știu eu pe ăștia.
 CLEO : Numai să nu gonești. Te implor, Justinel, să nu gonești.
 JUSTIN : Nici o grijă. Mă întorc teafăr și cu tezaurul la anexă. Mai bine, mămico, ciocnește-mă cu vreo trei istorici.
 CLEO : Ce istorici ?
 JUSTIN : Bălcești, mămico. Nu fă pe ignoranta.
 CLEO : Așa de mulți ? !
 JUSTIN : Vrei să mor pe drum de foamă și de sete, ca un desperados ? (*Cleo iese și se reîntoarce imediat.*)
 LIVIA : Iar o tapezi pe mama pentru năzdrăvăniile tale.
 JUSTIN : Taci, că te suceso, șurubelule !
 LIVIA : Încearcă.
 JUSTIN : Ai noroc că sint grăbit.
 CLEO (*dându-i banii lui Justin*) : Doi.
 JUSTIN : Fie și doi. Mă sacrific. (*Să-*
- rutind bancnotele.*) Te sărut, colega Bălcescu. Tu ești istoric meu preferat... Te sărut, mămico. Omagii, madam Herodot. (*Iese în fugă.*)
 CLEO : Să fii cuminte, Justinel ! (*Liviei, după o pauză.*) Când ai pierdut inelul ?
 LIVIA : Săptămîna trecută.
 CLEO : Înseamnă că s-a gândit la verighete foarte curînd după ce te-a cunoscut.
 LIVIA : Înseamnă că m-a iubit din prima clipă. Și eu îl iubesc dintotdeauna.
 CLEO : Dintotdeauna ! Nu-l cunoști nici de-o lună...
 LIVIA : Îl iubesc chiar mai dinainte. Și el la fel. Sint sigură.
 CLEO : Ce copil ești... Mă întreb dacă ar fi fost tot așa de grăbit, dacă nu era tezaurul tatei.
 LIVIA : Iar tezaurul ? ! Credeam că cel puțin te-ai lămurit. L-ai auzit doar pe Radu ? ! Tot după Justin te ie ?
 CLEO : Poate n-o fi atît cît spune Justinel, dar, oricum, e foarte valoros. Chiar Neacșu al tău spunea.
 LIVIA : Și crezi că pentru asta mă ia ?
 CLEO : Nu numai pentru tezaur. Ar fi greu ca o fată ca tine să nu-i placă...
 LIVIA (*ris în hohote*) : Mămico, ești dulce și prostuță.
 CLEO : Termină odată cu risul ăsta enervant !
 LIVIA : Eu renunț la partea mea. Indiferent dacă are sau nu vreo valoare.
 CLEO (*revoltată*) : Renunți tu la tezaurul tatei ? !
 LIVIA : Mamă, scoate-ți tezaurul ăsta din cap. E o gogoriță. Nu mai avem o zi liniștită din cauza lui. M-am săturat să tot aud mereu : tezaur, tezaur și iar tezaur.
 CLEO : Neacșu știe că tu vrei să renunți ?
 LIVIA : Evident ! Știe, știe.
 CLEO : Și e de-acord ?
 LIVIA : Sigur că da. M-a și sărutat pentru asta. Din asta a ieșit și lo-godna.
 CLEO : Că l-a interesat tezaurul tatei, e de înțeles. Dar să te ia fără tezaur e curată neghibie.

LIVIA : Dezmeticește-te odată, mamă !
Nu există nici un tezaur. Și chiar
dacă ar exista, n-ar fi al nostru.
Pentru ce m-ar lua, pentru valoarea
manuscriselor ? Pentru bani ? Dacă
mă ia numai pentru mine, îl faci ne-
ghiob. Unde-i logica ?!

CLEO : Știi, te rog, termină cu lo-
gica. Ce rost are să renunți ? Răs-
punde-mi ! Tezaurul tatei v-ar prinde
foarte bine și vouă. Arată-mi de-
mentul care n-are nevoie de bani.
Vezi ce logică sînt ?

LIVIA : Grozavă !

CLEO : Nu mă amestec, nu mă bag...
O fată cu situația ta poate avea la
picioare pe oricine.

LIVIA : Eu pe el îl vreau. E minunat!...
E-ncîntător ! (*Fredonează.*)

CLEO : La început, toți sînt minunați.
În definitiv, faci cum vrei. Nu eu
mă mărit cu el. Vino să te sărut, ca
o mamă sensibilă și fără logică ce
sînt. (*O îmbrățișează.*) Să fii fericită
și sănătoasă. (*Soneria.*)... Ți-a și ve-
nit olteanul. Cel puțin, de iute, e
iute... Să-l oprești, dacă vrei, la
masă. (*Iese.*)

BOGDANESCU (*intră, introdus de
Livia ; aduce un coș mare cu flori*) :
Scapă-mă, te rog, de botanica asta.
Nici mînușițele nu ți le-am putut
săruta, din cauza lor.

LIVIA (*luînd florile*) : Ce multe... și
frumoase.

BOGDANESCU (*sărutîndu-i mîna*) :
Cea mai frumoasă dintre flori ești
dumneata. Ce mînușițe, petale, pe-
tale. Ferice de cel care o să aibă
parte de ele.

LIVIA : Vă mulțumesc. Sînt așa de fe-
ricită... Îmi vine să sărut pe toată
lumea.

BOGDANESCU : Atunci, la dispoziție.
De ce să nu mă săruți ?!

LIVIA (*sărut filial*) : E firesc să am
pentru dumneavoastră cele mai cal-
de sentimente.

BOGDANESCU : Firesc. Cum să nu fie
firesc. Parcă eu nu... (*Sărut ratat
prin eschivarea Liviei.*) Bobocel
sfios...

LIVIA (*retrăgîndu-se*) : Știți, sînteți
primul care mă sărutați și care...

BOGDANESCU : Primul ?! Ei, nu mai
spune ! Chiar primul ?

LIVIA : În afară de mama.

BOGDANESCU : Mamele nu contează...

Nici nu mi-aș fi putut închipui.

LIVIA : Nici nu era cînd.

BOGDANESCU : Ar fi fost... Ce copilă
ești ! Azi toate merg repede. Mă-nțe-
legi... De fapt, n-ai cum să mă-nțe-
legi. Dumneata ești o rara avis. E și
meritul mamei dumitale, de bună
seamă.

LIVIA : Al mamei, mai puțin.

BOGDANESCU : Sigur, în primul rînd
e al dumitale. Eu, în orice caz, vă
felicit pe amîndouă. Poate fi mindră
de dumneata.

LIVIA : Vă mulțumesc din toată inima.

BOGDANESCU : Eu trebuie să-ți mul-
țumesc. Auzi ?! Primul... Ceva... ceva!

LIVIA : Nu știți, Radu a rămas la
bibliotecă ?

BOGDANESCU : Care Radu ? A, da,
Neacșu. A fost pe-aici ?

LIVIA : Nu v-a spus ?

BOGDANESCU : Dar cine l-a mai vă-
zut ? L-am așteptat degeaba.

LIVIA : Ce încurcătură !

BOGDANESCU : Lasă, că-l beștelesc
eu. Trebuie să fi uitat. De la o vreme
începe, parcă e cu capul în nori.

LIVIA : Dumnezeuule... Florile... S-o
chem pe mama.

BOGDANESCU : N-o mai chema,
drăguțo.

LIVIA : Totuși, o chem.

BOGDANESCU (*autoritar*) : Stai, te
rog, jos. Vorbim cu ea mai tîrziu.
Trebuie să vorbesc întîi cu dum-
neata...

LIVIA : Tovarășe profesor...

BOGDANESCU : Nici-un „profesor“. La
o parte cu tonul oficial... Nu mai
merge... După cele ce mi-ai spus,
gata !

LIVIA : Dar nu v-am spus nimic...

BOGDANESCU : Pentru mine, ai spus
totul... Căldura sentimentelor —
asta-i principalul. Ești încă tînără,
și nu știi.

LIVIA : Vă rog, nici nu vreau să știu.

BOGDANESCU : Ai să știi. Vine și
asta. Bine că mi-ai spus că este căl-
dură.

LIVIA : V-am mai spus că n-am spus.

BOGDANESCU : Chiar dacă n-ai spus,
nu-i nimic. Eu înțeleg... Sînt vădov
de aproape doi ani.

LIVIA : Îmi pare foarte rău, dar...

BOGDANESCU : N-ai de ce. Sînt prin

divorț, nu prin deces. A treia oară. Vreau să mai încerc o dată.

LIVIA : Încercați. Pe mine nu mă privește.

BOGDĂNESCU : Cum să nu te privească ?!

LIVIA : Eu și Radu Neacșu...

BOGDĂNESCU : Lasă-l pe Neacșu. E bun el, la catedră, dar aici n-avem ce face cu el. N-avem încotro. Trebuie să rezolvăm și să discutăm singuri.

LIVIA : Cu mine n-aveți nici ce rezolva, nici ce discuta.

BOGDĂNESCU : Discut eu și cu mama dumitale. Cu dînsa e mai simplu. În tinerețe m-a refuzat. Acum, mi-a venit și mie timpul la o reparație.

LIVIA : Mai sînteți și cinic, peste toate.

BOGDĂNESCU : Cîtuși de puțin. Sînt mînat numai de sentimente.

LIVIA : Vă rog, gîndiți-vă în ce situație grea mă puneți !

BOGDĂNESCU : Dimpotrivă. Ai să ai o situație foarte bună. Eu nu sînt meschin ; sînt un om larg. Am componente solide. Factor social. N-ai să ai decît de profitat.

LIVIA : Nu vreau să profit de nimeni, și cu-atît mai puțin de dumneavoastră. Vă rog, încetați cu propunerile. Le consider jignitoare. Nu sînt de vînzare.

BOGDĂNESCU : Da' ce, eu vreau să te cumpăr, drăguțo ?! Eu îți propun nu-

mai o alianță. Îți vorbesc deschis, fiindcă m-ai încurajat.

LIVIA : Cum v-am încurajat ?

BOGDĂNESCU : Ce, ai și uitat ?! Adrem : sentimentele calde... bobocelul sfios...

LIVIA : Fiindcă v-am sărutat ?

BOGDĂNESCU : Păi sigur.

LIVIA : A fost o neînțelegere.

BOGDĂNESCU : Eu credeam că ai un suflet gingaș. Asta m-a și hotărît să-ți vorbesc. Era mai bine dacă i-o spuneam direct mamei dumitale.

LIVIA : Rezultatul ar fi fost același.

BOGDĂNESCU : Același, același, dar nici chiar așa. (*Iți prinde mîna.*)

LIVIA : Luați imediat mîna de pe mine, vă rog !

BOGDĂNESCU : Ești un boboc de fată, dar un boboc cu spini. (*Nou gest de apropiere.*) Dar eu tot vreau...

LIVIA : Vă rog să plecați imediat. M-am stăpînit cît am putut.

BOGDĂNESCU : Ești o urzică. Asta ești, o urzică.

LIVIA (*înarmată cu o pernă*) : Mai spuneți o dată, dacă aveți curaj.

BOGDĂNESCU : Urzică. Încîntătoare, fermecătoare, dar urzică. Urzică.

LIVIA (*lovindu-l cu perne*) : Na, Herodot antropoid... Na, seducător profesionist. (*Bogdănescu iese precipitat. Livia aruncă după el coșul cu flori și o vază.*) Ia-ți vîzdoagele, satir diabolic.

CORTINA

A C T U L III

CLEO : Nu știi ce-i cu tine ! Ar trebui să înțelegi : de două zile, de cînd s-a întîmplat comedia asta, m-a omorît cu telefoanele. Nu puteam să nu-l primesc, cînd insistă atît. O fi vrînd omul să-și ceară scuze.

LIVIA : N-am nevoie de scuzele lui.

CLEO : Măcar acum, fii rezonabilă ! Cîți pretendenți n-am refuzat eu, la vremea mea ?! Nici nu i-am dat afară, și nici n-am aruncat cu ceva în ei.

LIVIA : Cum eram să scap de el ?

CLEO : O femeie are tot felul de mijloace ca să se sustragă insistențelor bărbaților... Nu mai ești copil...

LIVIA : Tot eu sînt vinovată !

CLEO : În orice caz, ai fost lipsită de tact. Nu uita că un Bogdănescu e totuși un Bogdănescu-Pentapolis. Fără el, nu putem valorifica tezaurul tatei.

LIVIA : Tezaur-fantomă... Nu-l suportam eu nici pentru tezaurul Băncii Naționale !

CLEO : Dacă pe tine nu te interesa tezaurul tatei, ar fi trebuit să te gîndești la Justinel. Sau măcar la cariera lui Neacșu.

LIVIA : Radu a spus că am făcut foarte bine.

CLEO : Dacă m-aș lua eu după voi !... Nu-i nici pentru mine o plăcere vizita asta. Toate, pe capul meu... Năbădăile voastre, tezaurul tatei...

LIVIA : Iar tezaurul, mamă ?! (*Soneria.*)

CLEO : Trebuie să fie Bogdănescu. Nu știu, zău, cum o s-o scot la capăt. (*Se duce să deschidă.*)

LIVIA (*ieșind*) : Fă ce vrei. Te privește.

BOGDĂNESCU (*intră cu un mic, mic buchet de flori ; e bandajat la cap*) : Sărut mînuțele, distinsă doamnă.

CLEO (*rece*) : Bună ziua.

BOGDĂNESCU (*intinzîndu-i florile*) : Un modest omagiu din partea unui molestat.

CLEO (*făcîndu-se că nu observă buchetul*) : Ai insistat să-mi vorbești. BOGDĂNESCU : Asta ar fi trebuit să fac de la început. Să fi vorbit mai întîi cu dumneata.

CLEO : Oricum, ai fi riscat mai puțin.

BOGDĂNESCU : De bună seamă. Dar eu ce mi-am spus : ia să văd cum stau cu opoziția. Și-am luat-o direct. Am mai făcut o dată așa : cînd m-am însurat a treia oară. Și-atunci s-a cam opus fata. La început. Cînd m-a cunoscut însă în intimitate, amor mare...

CLEO : N-aș putea spune că mă interesează experiențele dumitale.

BOGDĂNESCU : Așa e. Cazuri deosebite.

CLEO : Tocmai.

BOGDĂNESCU : De aici mi s-au tras toate. Recunosc, frumoasă doamnă, am făcut o greșală grosieră. Îmi dau seama. De facto et de jure.

CLEO : Îmi pare rău de tot ce s-a întîmplat, dar... (*Semn din umeri.*)

BOGDĂNESCU : Parcă mie nu ?! (*Arătîndu-și bandajul.*) Și-asta nu-i nimic ! Să mă vezi cum stau ?!

CLEO : E un copil. N-a împlinit nici nouăsprezece ani.

BOGDĂNESCU : Mulți înainte, și să fie sănătoasă. Copilă, copilă, nu zic, dar nici chiar așa violentă.

CLEO : E o fire impulsivă.

BOGDĂNESCU : A moștenit-o de la colega Justinian. Dumneata erai blindă ca o oaie.

CLEO : Ei, asta-i bună !

BOGDĂNESCU : Te știi eu... mioară...

CLEO : Înțelege-o și pe Livia. E îndrăgostită de Neacșu.

BOGDĂNESCU : N-are decît. Mi s-a părut și mie că e ceva cu ei. Foarte bine. Neacșu e unu, eu sînt altul. Nu-i motiv să fie împotriva mea. Și să mai arunce și cu vazonul. Asta-i treabă ?

CLEO (*scandalizată*) : Nemaipomenit.

BOGDĂNESCU : Așa zic și eu : unde s-a mai pomenit așa ceva ? Măcar să se fi gîndit la anii mei.

CLEO : Dumneata s-ar fi cuvenit să te gîndești. Chiar de n-ar fi îndrăgostită, și încă o putea descumpăni diferența.

BOGDĂNESCU : Ad rem ! Care diferență ?

CLEO : De vîrstă, domnule, de vîrstă.

BOGDĂNESCU : Diferență ?! Cîțiva anișori, acolo.

CLEO : Asta numești dumneata cîțiva anișori ?!

BOGDĂNESCU : La toată urma, cîți ani ai dumneata ? Că sînt, slavă Domnului.

CLEO : Dar ce, de anii mei e vorba ?!

BOGDĂNESCU : Dar de-ai cui ? Că doar nu-i vorba de Cleopatra Egiptului. Eu cu dumneata am ce am.

CLEO : Stai puțin, că m-ai zăpăcit complet.

BOGDĂNESCU : Păi de cînd umblu eu după asta... Cît am așteptat să te zăpăcesc...

CLEO : Vorbește, domnule, clar : cu cine vrei să te însori ?

BOGDĂNESCU : Cu dumneata, de bună seamă !

CLEO : Cu mine ?

BOGDĂNESCU : Ce mai întrebî ?! Asta visez, de-aproape treizeci de ani.

CLEO : Ce bucuuroasă sînt ! Vai, ce bucuuroasă sînt !

BOGDĂNESCU : Slavă ție, Doamne... Se-mblînzește el și bobocelul... Iar era să uit... Florile... (*Ingenunchează, oferîndu-i buchetul.*)... Florile... Cleuța... Dă-mi voie să-ți spun iarăși ca pe vremuri... De bună seamă, îți dai seama cît sînt de emoționat...

CLEO : Te rog, domnule Bogdănescu...

Nu se poate... Nu face...

BOGDĂNESCU : Ba face... Dă-mi mi-nușițele. (I le sărută)... Ai un parfum divin.

CLEO : Chanel cînc.

BOGDĂNESCU : Tulburător... Îl știu eu... Parfumul mistic ce-l exală chiparoșii.

CLEO : Lasă-mă cu chiparoșii, că-s plante mortuare. (Săltîndu-l de subsuori.) Ridică-te, domnule Bogdănescu... Hopa...

BOGDĂNESCU (indreptîndu-se) : Au ! Asta-i de la vazon. Au ! (Așezîndu-se.) Gata cu „domnule“ ! Să-mi spui Iliuță, ca pe vremuri. Îți amintești ?

CLEO (pe gînduri) : Iliuță...

BOGDĂNESCU : Dacă vrei mai modern : Elly. Mi s-a mai spus. A doua îmi spunea Lulu. Nu-mi prea plăcea. Nu era serios. Parcă tot mai bine sună Iliuță. E mai popular.

CLEO : O să vedem.

BOGDĂNESCU : Cum ai să vrei. Principalul e s-o facem rapid.

CLEO : Rapid ?

BOGDĂNESCU : Nunta, Cleuța. Nu face s-o aminăm.

CLEO : Nu mă lua așa de repede, că mă tulburi.

BOGDĂNESCU : Am mai învățat și eu cîte ceva, în treizeci de ani.

CLEO : Am impresia că m-ai zăpăcit mai rău decît pe Livia.

BOGDĂNESCU : La drept vorbind, bobocelul m-a zăpăcit de tot. Uite-te la mine.

CLEO : Iart-o. Știi : Livia a făcut o confuzie, credea că o ceri pe ea.

BOGDĂNESCU : Cum adică ?

CLEO : Cum ?! Că o ceri în căsătorie !

BOGDĂNESCU : Pe eaaa ??!?

CLEO : Da. Pe ea.

BOGDĂNESCU : Tiii ! Cum să-și închipuie ?!... A, de aici agresiunea ?!

CLEO : Da.

BOGDĂNESCU : Acum înțeleg epitețele : ...satir... seducător diabolic, etcetera... vazonul... Ferească Dumnezeu... A plesnit ca o bombă... Puteam s-o pățesc rău de tot.

CLEO : E și vina dumitale. Probabil că ai fost confuz.

BOGDĂNESCU : Confuz ? Îmi pare rău.

CLEO : Nici eu nu te-am înțeles de la început.

BOGDĂNESCU : Ei, dacă nu mi te răpea colega Justinian, m-ai fi înțeles de la început.

CLEO : Nu-i vorba de-atunci. De-acum, de azi, spuneam.

BOGDĂNESCU : Da ! Ad rem ! Clar.

CLEO : Probabil că și pe Livia ai luat-o pe ocolite, pînă ai năucit-o.

BOGDĂNESCU : Materie delicată. Aici nu merge ca la catedră. Trebuie s-o iei mai pe departe. Femeilor le place să fii gingaș... Delicat. Și eu așa sînt... Mă pricep.

CLEO : Nu prea cred, dar, în sfîrșit... După cum ți-e obiceiul, ai mai și ținut-o tot timpul în complimente, așa că nici nu-i de mirare. De aici, toată încurcătura.

BOGDĂNESCU : Așa e felul meu : slab și curtenitor cu sexul frumos.

CLEO : În privința asta, te-ai schimbat mult... Parcă îmi și pare rău. Ce timid erai pe vremuri...

BOGDĂNESCU : Dacă nu-ți place că-s curtenitor, mă las, Cleuțo. Îți jur că mă las. De fapt, îs numai vorbe... De ani de zile sînt un bărbat serios... Absolut serios. Foarte rar, mă-nțelegi, se mai întîmplă să nu fiu. Nouăzeci și nouă și ceva la sută, la mine, e amor pur... Ai să te convingi...

CLEO : Mi-e indiferent.

BOGDĂNESCU : Nu zi vorba asta, că mă doare. Mai bine fixăm data și gata.

CLEO : Imposibil. Propunerea mă onorează, îmi ești foarte simpatic, dar n-o pot primi.

BOGDĂNESCU : De simpatic zici că-ți sînt simpatic. Situație, situație. Berechet. De seriozitate să nu mai vorbim. De ce mă refuzi ?

CLEO : Am copii mari.

BOGDĂNESCU : Ești o copilă. Azi, mîine, te lasă singură.

CLEO : Pe soțul meu l-am iubit mult.

BOGDĂNESCU : Consumatum est !

CLEO : Amintirea lui e vie pentru mine. E de-abia un an...

BOGDĂNESCU : Atunci, să mai așteptăm. Eu nu-mi pierd răbdarea.

CLEO : Să rămînem prieteni. Avem altea care ne leagă : anii de tinerete, tezaurul soțului meu, de care te ocupi dumneata și Neacșu...

BOGDĂNESCU : Că bine zici. Tezaurul lui Neacșu.

- CLEO : Al lui Justinian.
- BOGDĂNESCU : A, da, al lui Justinian, de bună seamă. Bine că mi-ai adus aminte. Să știi că Justinian a făcut treabă serioasă. Mai e de muncit, dar să știi, o scoatem la lumină.
- CLFO : Săpături ?
- BOGDĂNESCU : De ce săpături ? A, da. Ad rem ! Este de muncit, dar merită. Valoare serioasă. M-am convins personal.
- CLEO : E minunat ce-mi spui !
- BOGDĂNESCU : Mai vorbim noi. Ca să vezi, Justinian... Nici n-aș fi crezut. Ad rem ! Să mă caute Neacșu, neapărat. De două zile nu mai dau de el
- CLEO : Te ocolește, din cauza Lievei. Nici nu ți-am spus : s-au logodit.
- BOGDĂNESCU : Foarte bine. Felicitările mele. Alt năuc, și ăsta. Deocamdată, însă, s-o mai rărească cu lucrarea lui Justinian, că mi-a lăsat o mulțime de treburi pe cap.
- CLEO : Cum să lase tezaurul ? Tocmai acum ?!
- BOGDĂNESCU : Să se ocupe de lucrare, dar s-o mai rărească cu vizitele.
- CLEO (*galeșă*) : Se poate... ?!
- BOGDĂNESCU : Atunci, să se țină de ce-o vrea, dar să mă caute.
- CLEO : Ce drăguț ești, când vrei... Și, cu tezaurul lui Justinian, e sigur ? Sigur de tot ?
- BOGDĂNESCU : Absolut... De ce nu zici da ?
- CLEO : Nu. Deocamdată, nu... Poate...
- BOGDĂNESCU : Eu sînt deprins să aștept... Să știi că pentru mine ești tot Cleuța... ca altădată... E timpul să plec.
- CLEO : Știi ce ?! Rămii cu noi la masă. Facem un fel de masă a concilierilor...
- BOGDĂNESCU : Și dacă cumva bobocelul... doamne ferește... descompletează vesela...
- CLEO : Rămii. Nici o grijă.
- BOGDĂNESCU : Bine, atunci mă duc pînă la policlinică și mă-ntorc. (*Iese, condus de Cleo. Imediat intră Radu și Livia.*)
- CLEO (*revine în pas de dans, fredonînd*) : ...C'est moi qui suis sa petite — Son annanna, son annanna, son annamite — Je suis vive, je suis
- charmant — Comme un petit oiseau qui chante — Il m'appelle sa petite bourgeoise — Sa tonkiki, sa tonkiki, sa tonkinoise...
- LIVIA : Ce-i cu tine, mămico ?
- CLEO : Mi-a cerut Bogdănescu mîna.
- LIVIA : ăsta-i nebun, Radule ! Și ei !
- CLEO : Nu și, ci numai mie ! (*Fredonează.*) Justinel o să fie în al nouălea cer.
- LIVIA : Nu cumva ai primit ?
- CLEO : Cum îți închipui ?! L-am refuzat... L-am refuzat cu speranțe.
- LIVIA : De ce cu speranțe ?!
- CLEO : Pentru tezaurul tatei, și pentru voi. Cum ai putut să jignești omul ? Să-l maltratezi în halul ăsta ? E într-un hal fără hal...
- RADU : Ce i-ai făcut, Livia dragă ?
- LIVIA : Nimic. L-am alungat.
- CLEO : Uite-te la ea, cît e de spăsită... Parcă n-a aruncat ea vaza după el ?! Din cauza ta, a căzut pe scări și s-a lovit... Știi... sub spondiloză.
- LIVIA : Dacă n-a fost atent... .
- CLEO : Poftim răspuns ! Cînd te uiți la ea, zici că e o pisicuță blîndă, și cînd o apucă, devine o pisică sălbatică. E o panteră, dragă.
- RADU : Era mai bine dacă se stăpînea. Cererea profesorului era însă de natură...
- CLEO : Ce natură, domnule, ce natură ? Nici un moment nu s-a gîndit Bogdănescu să-i ceară ei mîna. Vrea, omul, să se însoare cu mine. De treizeci de ani mă iubește. A vrut să vorbească cu tine, ca să nu te opui. (*Lui Radu.*) Știi cum sînt copiii, fac totdeauna greutăți cînd părinții vor să-și refacă viața.
- LIVIA : O fi întors-o acum... Atunci, însă...
- CLEO : Ascult-o, Radule ! E și infatuată, pe deasupra. Ești tu de nasul lui Bogdănescu ?! S-ar însura un bărbat ca el cu o infantilă ca tine ?! Zău, Radule, eu nu mă mai simt în stare, fă-i ceva să se liniștească. Să-și bage mințile în cap. O să-l vedeți. Ți se rupe inima cînd te uiți la el. E complet demolat.
- LIVIA : Vai, ce-am făcut ?!! Iartă-mă, Radule.
- RADU : Nu-i nimic. O să-i treacă.
- CLEO : Lui Bogdănescu să-i ceri iertare, nu lui Radu.

LIVIA : Am să-i cer, mămico.

CLEO (*lui Radu*) : Tu o mai și încu-rajezi : nu-i nimic. Altceva n-ai găsit să-i spui ?

RADU : Din moment ce-a putut veni pînă aici și i-a mai rămas suflu să vă ceară mîna...

CLEO : Ăsta-i norocul vostru. Aș fi vrut să vă văd, ce v-ați fi făcut fără mine. O să vă dați voi seama.

JUSTIN (*intră bolid, purtînd cască de motociclist*) : Uraa ! Uraa ! Uraa ! De trei ori uraa ! Fond, viteză, obstacole. Senzație ! (*Deschide ușa, în cadrul căreia își face apariția Mimi.*) Am adus tezaurul !

CLEO : Bine, Justinel, pentru asta ai făcut tu fond, obstacole, viteză ?... Pentru asta ți-ai periclitat tu viața pînă la Murfatlar ! ?

JUSTIN : Sacrificiu pentru tezaurul familiei, mămico. L-am găsit, mămico. l-am găsit. Tezaurul e la ea.

CLEO : Adevărat, l-ai găsit, Justinel ?

JUSTIN : Se putea, mămico ? Sînt infailibil. Unu-i Justin Justinian Ionescu. Scoate-l, Mimișor.

MIMI : Imediat, Jus.

JUSTIN : Domnișoara Mimi, eminentă dactilografă din Murfatlar, înalt nivel tehnic. Îți prezint familia imperială : Cleopatra, împărăteasa-mamă, Livia, prințesa moștenitoare, și Neacșu, mezialianța.

MIMI : Da, Jus. Încîntată. (*Scoate câteva mape dintr-o geantă.*) Poftim, Jus.

JUSTIN : Ăsta-s eu : Jus. Mi-a schimbat marca. Fiindcă-s băiat dulce. (*Ia mapele de la Mimi, se duce spre Radu.*) Absolut complet. Și aici sînt fișele.

CLEO : Ia loc, domnișoară.

LIVIA : Trebuie să fii obosită.

MIMI : O, nu... Motocicleta. Nu, Jus ?

CLEO : Ești plină de praf. Nu vrei să te scuturi ?

MIMI : O, da.

LIVIA : Te rog. (*Iese cu Mimi.*)

RADU (*luînd mapele de la Justin*) : Foarte bine.

JUSTIN (*lui Radu*) : Am o rugăminte. Bag-o într-a treia și trage tare.

RADU : Studiul cere timp. Am să-l răsfoiesc. Sînt și eu nerăbdător...

JUSTIN : Atunci, ești omul meu. Fă deocamdată o revizie ușoară, dar urgentă. M-am uitat și eu, la repezeală, dar n-am găsit cheia de contact. Dumneata, ca specialist, dai de tezaur în doi timpi și trei mișcări.

RADU : Ar trebui să fiu căutător de comori, sau, mai bine, alchimist.

JUSTIN : Dă-i drumul, șefule. Ai să te convingi imediat că tezaurul tatei este o realitate. Există.

RADU : De existența tezaurului profesorului Justinian sînt convins de mult. Mă întreb însă cum poate fi valorificat.

JUSTIN : Bine că te aud spunînd asta.

CLEO : O să-l și valorificăm. Contați pe mine. Bogdănescu o să ne dea tot sprijinul.

RADU : Nu m-ați lăsat să termin. (*Luî Justin.*) Tezaurul profesorului Justinian ești dumneata. Un tezaur de imaginație.

JUSTIN : Iar o întorci, șefule ?

CLEO : Radule, dă-ți seama și tu : n-are nici un rost să negi existența tezaurului.

RADU : N-ar fi corect să vă întrețin iluziile.

CLEO : Tezaurul există. Dumneata știi foarte bine asta.

RADU : Nu există decît în capul fiului dumneavoastră, din păcate... E inutil.

CLEO : Să-l lăsăm pe Justinel. Ți-am trecut cu vederea manevrele, numai de dragul Lievei.

JUSTIN : Acum ce mai vrei, șefule ? ! I-ai sucit Lievei capul. Ți-ai ajuns ținta.

RADU : Nu-ți permit, domnule !

CLEO : Nu-ți mai permit eu ! Sînt de mult lămurită ce urmărești. Văd că persiști. Îți cunosc scopurile. Vrei să pui singur mîna pe tezaur. De asta

o montezi pe Livia să spună că renunță la partea ei. Asta e manevra !

JUSTIN : Cum, Livia renunță la partea ei ? În favoarea cui ?

CLEO : Am să-ți explic. Ai răbdare. Vei vedea cine este acest domn.

RADU (*lui Cleo*) : Nu-mi permit să vă ripostez, fiindcă sînteți mama Lievei !

CLEO : Las-o pe Livia !

RADU : Cred că e mai bine să plec.

CLEO : Mai ești și laș. Ai curajul și rămii...

JUSTIN : Poate nu-i convine parcare. CLEO : Trebuie să vină și profesorul Bogdănescu, dintr-un moment în altul. Se va convinge și Livia că nu ești altceva decât un vânător de zestre.

JUSTIN : Ce zestre ? ! Țasta-i vânător de tezaur.

LIVIA (*reintră cu Mimi*) : Ce s-a întâmplat ?

CLEO (*Liviei*) : Încă un cuvânt, și te dau afară. Stai și-ascultă.

LIVIA : Nu înțeleg nimic, Radule...

RADU : Vino lângă mine. Sîntem în stare de arest. Nu-i încă rîndul nostru la cuvînt.

CLEO (*observînd-o pe Mimi, care a revenit, foarte gătită și excentrică*) : Cine mai e și despletita asta ? De unde a răsărit ?

JUSTIN : E Mimi, mamă. În ediție revăzută. Ce, n-o mai recunoști ?

MIMI : M-am aranjat un pic. De-aia, Jus...

CLEO : Stai jos și să nu scoți un țâcănit. Îți vine rîndul. Pun eu odată ordine în casa asta... În toate, domnule Neacșu.

CLEO (*lui Justin*) : Lor nu le-am spus pînă acum. Nici măcar Liviei. Te-am așteptat pe tine, Justinel. Voiam să mă consult cu tine.

JUSTIN : Doctor în mașini și mașinații.

CLEO : Termină odată cu automobilistica, că n-ai nici-un haz !

JUSTIN : Am închis motorul. La dispoziția ta, mămico.

CLEO : Acum a plecat de-aici Bogdănescu. Am aflat-o din gura lui : tezaurul tatei reprezintă o valoare imensă.

JUSTIN : A spus Pentapolis asta ?

CLEO : Textual : imensă ! Evident, trebuie făcute săpături.

JUSTIN : Asta-i fleac. Cu mecanizarea de astăzi... Escavatoare, buldozere...

CLEO : Mai ai ceva de spus, domnule Neacșu ?

RADU : Nimic.

CLEO : Tot eu o să-ți spun ce-i cu renunțarea Liviei.

JUSTIN : Adevărat. Cum de renunță, cînd tezaurul tatei e incommensurabil ?

CLEO : Ce să renunțe, dragă ! Altă manevră. A prostit-o pe Livia și-a hotărît-o să ne spună că ea e gata să renunțe. Pentru ca nouă să ni se

pară tezaurul un fleac, să ne dezinteresăm, și el să pună mîna pe tot. Asta, prin Livia, bineînțeles. Căderea Bizanțului...

JUSTIN : Aici ai dat-o în bară, șefule. (*Se duce spre Radu și pune mîna pe mape.*) Ia fă-te încoa cu tezaurul, maestre.

CLEO : Așa, Justinel ! Asta voiam și eu. Se va ocupa profesorul Bogdănescu. Personal. (*Lui Radu.*) Am să-i dau eu referințe, cine-mi ești dumneata.

JUSTIN : Demascare totală.

RADU (*stringînd mapele*) : Mă rog...

LIVIA : Nu le da, Radule. Pentru nimic în lume.

JUSTIN : Tu ce te bagi, prințeso ? Ai abdicat !

LIVIA : M-am răzgîndit !

CLEO : Dreptul ei, dreptul ei, Justinel. (*Liviei.*) În sfîrșit, acum ne putem da seama, e limpede ce reprezintă tezaurul tatei.

LIVIA : Te rog, Radule, nu i le da. Mă opun categoric.

CLEO : Și de ce, mă rog ? O să i le dau lui Bogdănescu și se va ocupa el.

RADU (*trecîndu-i mapele lui Justin*) : N-are nici un rost, draga mea.

LIVIA (*lui Radu*) : De ce i-ai făcut pe plac ?

CLEO : Dă-mi tezaurul, Justinel. Îl dau eu lui Pentapolis. Cînd îl rog eu ceva...

JUSTIN : Am preluat eu volanul, mămico. Nu mă mai dau pe mîna nimănu. Nici un Pentapolis. Tu, dacă vrei, n-ai decât. Fiecare cu partea lui.

CLEO : Bogdănescu e om de încredere, Justinel.

JUSTIN : Să vină Pentapolis la mine.

CLEO : Nu exagera. La situația lui...

JUSTIN : Vine sigur. Ai să vezi. (*Liviei.*) Ascultă, renegato, abdică sau nu abdică ? Hotărăște ! Pe loc. Arici o dată... !

LIVIA : Am hotărît. Nu renunț.

JUSTIN : Dreptul tău. Sîntem trei. O filă mie, o filă mamei, o filă ție. Și-o valorifică fiecare cum îl taie capul.

CLEO : Justinel, ce-o să spună Bogdănescu ? !

JUSTIN : Spună ce-o vrea. Îl privește.

CLEO : Ce situație penibilă...

JUSTIN (*împărțind filele în trei grupe*): Unu, doi, trei... patru, cinci, șase... Întii manuscrisul ăsta, pe urmă le împart eu și pe celelalte... șapte, opt, nouă... zece, unsprezece, doisprezece... stai, că nu-i bine. Cu ăsta nu merge așa... Dacă secretul cade pe-o singură filă? (*Brusc.*) Foarfeca! Mi-mișor, o foarfecă!

MIMI: Una de manicură... E bună, Jus?

JUSTIN: Nu merge. Dă-mi briceagul meu. Vezi că-i tot la tine.

MIMI: Imediat, Jus. (*Ii dă briceagul.*)

CLEO: Ce vrei să faci, Justinel?

JUSTIN: Fiecare filă în trei. Echitabil și sigur.

CLEO: Nu se poate. Imposibil.

JUSTIN (*tăind hîrtiile*): Merge, mamă, ia uite cum merge.

RADU: Îți bați joc de munca tatălui dumitale.

LIVIA: Te rog, Radule, fă-o pentru mine. Dă-i una zdravănă în cap.

JUSTIN (*tăind în continuare*): Mimișor, fii dulce și pune-mi casca pe cap.

MIMI: Da, Jus. (*Executîndu-se.*) Pof-tim, Jus.

JUSTIN: Te pup... M-am blindat, maestre... și-am și isprăvit. (*Dîndu-le cîte un fascicol de hîrtii.*) Gata, mămico, ărtarea ta... Păstrează-le, Mimișor, păstrează-le ca pe ochișorii din cap...

MIMI: Mulțumesc, Jus. Nici o grijă.

JUSTIN (*trîntînd al treilea fascicol în fața Liviei*): Ale tale.

LIVIA: Hai dincolo, Radule. (*Iese cu Radu.*)

JUSTIN: Nu te volatiliza, maestre. Îți vine șeful. Pregătește-ți carnetul și taloanele.

CLEO: Zău, Justinel, ideea asta a ta cu tăiatul...

JUSTIN: E genială. Crește misterul, și valoarea tezaurului.

CLEO: Poate o fi așa, dar mie o să-mi plesnească tenul de rușine.

JUSTIN: Ți-l repari tu, mămico. Cu delicatețea nu o scoți la capăt. Nici parale, nici haș-pe-uri.

CLEO: Familia Justinian, dezbinată! O să-și dea seama Bogdănescu, doar e istoric... Și-astea toate, de la cine se trag? De la uzurpator.

MIMI: E grozav, Jus. Parol... Nu, doamnă?... Ca la cinema, Jus.

CLEO: De unde te-a mai cules și pe dumneata?

MIMI: De la Murfatlar... Jus!

JUSTIN: Ce zici, mămico? Are buchet. Nu? E dulce.

MIMI: Vai, Jus...

CLEO: S-a impresia că Murfatlarul ăsta ți s-a urcat la cap.

JUSTIN: Zău e dulce. Amețitoare. Și-are o conversație...

MIMI: Zău, Jus?

CLEO: Aici chiar ai nimerit-o.

JUSTIN: Cred și eu. De savante eram sătul de-acasă... La ea am găsit tezaurul tatei.

CLEO: La dumneata?

MIMI: Da. Știi, Jus...

CLEO: Și ce, dumneata nu știi?

MIMI: Știu... Nu, Jus?

CLEO: ...Te rog, nu-i mai spune Jus, Jus. E bărbat în toată firea. Nu-i suc de fructe.

MIMI: Vai, Jus! Pardon.

JUSTIN: De ce-o brutalizezi, mă-mico?! Nu vezi ce sensibilă e? (*Dîndu-i lui Mimi o batistă.*) Blo-chează supapele. (*Lui Cleo.*) Îi bătea tatei la mașină. Cînd a murit, manuscrisul a rămas la ea.

CLEO (*lui Mimi*): Și l-ai ținut la dumneata! De ce n-ai căutat să-l restitui?!

MIMI: Dacă știam că e tăticul lui Jus...

JUSTIN: Simplu: n-a știut cine e tata.

CLEO: Să răspundă ea. Ai dactilografiat ceva din manuscris?

MIMI: Numai patru-cinci pagini. Îmi dicta... N-a mai venit. Ți le-am dat, Jus.

CLEO (*lui Justin*): Dă-le încoa'.

JUSTIN: De asta interogatoriul?! Mă suspectezi, mămico? Frumos!

MIMI (*scofînd cîteva foi*): Pof-tim, Jus.

CLEO (*ia foile și le rupe*): Ne-ajunge manuscrisul.

JUSTIN: Erau fără importanță. Nimic despre tezur.

CLEO: Ce-ai mai cărat-o cu tine?

JUSTIN: Secretară particulară.

CLEO: A cîta?

MIMI: Vai, Jus...

JUSTIN: Ea e genul meu, mămico.

CLEO: Leit taică-său. Și lui îi plăceau de-astea: lacrimogene și unduioase.

MIMI: Vai, Jus... Doamnă!

JUSTIN: Ești imposibilă, mamă, e fată cuminte.

MIMI: Tu doar știi, Jus.

CLEO: În sfîrșit, cu toate că Justinian, îl știu eu... Cînd se apuca el să dicteze... Dar să admitem. În orice caz, fetiço, eu îți dau un sfat: să nu-ți vîri prostii în cap. Un Justin Justinian Ionescu nu poate să facă o mezialianță cu o ...cum te cheamă?

MIMI: Ionescu.

CLEO: Ei, poftim! (*Sonerie. Ieșînd.*) Asta-i culmea!

JUSTIN : Nu fi proastă. Doar ți-am spus.

MIMI : Da, Jus ?

JUSTIN : Sigur că da. (*Îmbrățișare.*)

BOGDĂNESCU (*intră*) : Pardon. (*Dă să iasă.*)

CLEO (*intrînd, încărcată cu pachete, sticle, lui Bogdănescu*) : Ești foarte, foarte drăguț. Ce galant...

BOGDĂNESCU : Galanteria e componenta mea... (*Cu ochii la Mimi.*) Domnișoara ?

CLEO : O dactilografă din Murfatlar.

BOGDĂNESCU : Drăguță, foarte drăguță. Sărut minuțele.

JUSTIN : Să trăiți, domnule profesor.

BOGDĂNESCU : Și Justinian junior... (*Lui Mimi.*) Din Murfatlar, va să zică... Recoltă nouă.. Dumneata, domnișoară, iei trei medalii. Sigur. Cel puțin trei.

CLEO (*sucindu-l cu spatele la Mimi și împingîndu-i un scaun*) : Stai pe asta, că-i mai moale.

BOGDĂNESCU (*așezîndu-se*) : Au ! (*Dînd cu ochii de Livia și de Radu, care au intrat între timp.*) Au !

LIVIA : (*întunecată*) : Bună ziua, tovarășe profesor.

BOGDĂNESCU (*Liviei*) : Nu mai fi tutancamonică, te-am iertat.

LIVIA : Mulțumesc. Eu trebuie să vă cer scuze.

BOGDĂNESCU (*cu mîna la bandaj*) : De asta scap în două-trei zile. Lasă, boboculele, după cîte-am auzit, v-ați logodit. O să mă răzbune Neacșu. Așa-i, Neacșule ?

CLEO : Nu va mai fi cazul.

NEACȘU : Fără grijă, tovarășe profesor.

BOGDĂNESCU : Neacșule, ține-te bine. Am dat de lucrarea lui Justinian. La editură. Și — n-ai să crezi ! — valoroasă.

JUSTIN : Trebuie să fie cea cu Dyonisos... Am găsit și printre hîrtii o copie.

CLEO : Probabil...

BOGDĂNESCU : Ce Dyonisos ! Acela cu sumarul... Cel cu figuri de stil, știi tu, Neacșule... cu comorile... cu tezaurul. Ad rem ! Viticol, Neacșule... Ad rem ! Viticol.

JUSTIN : Imposibil.

BOGDĂNESCU (*tăios*) : Ad rem !

MIMI : Cel de la Murfatlar. Știi, Jus...

BOGDĂNESCU : Așa, drăguț. Cel cu Murfatlarul. Bună lucrare. Am citit-o. Serioasă. (*Lui Cleo.*) Ți-am spus, de altfel. Merge sigur la editat.

JUSTIN : Domnule profesor, la editură trebuie să fie cu totul alt manuscris.

Pe cel cu tezaurul l-am găsit eu. Originalul. (*Accentuînd.*) Originalul, nici nu apucase să-l scrie la mașină.

MIMI : Jus ! Jus !

JUSTIN : Lasă-mă în pace !

MIMI : Jus, l-am mai scris o dată. Mi-a dictat tăticul tău. Același, Jus. Complet, Jus.

JUSTIN : Același ? Nu mi-ai spus nimic !

MIMI : Tu nu m-ai întrebat, Jus.

JUSTIN : Grădina lui Dumnezeu...

CLEO : Asta a fost... ? ! Ah !

JUSTIN : Și comorile, tezaurul, domnule profesor ?

BOGDĂNESCU : Care tezaur ? A, da ! Păi, n-am spus ?... Așa... Ce spuneam, Neacșule ? Ad rem !

NEACȘU : La : „figuri de stil”.

BOGDĂNESCU : Asta-i.

JUSTIN (*agitat*) : Vă rog, domnule profesor, spuneți-ne tot. Sintem interesați în cel mai înalt grad... mai ales mama...

CLEO : Eu ? ! Eu sînt dezinteresată... Valoarea științifică primează...

BOGDĂNESCU : Așa... Comorile creștinismului primitiv. Aurul culturii bizantine. Așa scria colega Justinian. Cu figuri de stil. Umbla la literatură.

LIVIA (*rizînd*) : Și tezaurul ? Cu tezaurul din Murfatlar cum rămînem ?

BOGDĂNESCU : Cîteva monede, găsite prin împrejurimi. Răspîndirea monedelor spre interiorul Daciei. Titluri cam literare pentru o lucrare științifică... de altfel valoroasă. Lucrare monografică. Folosește complet toate sursele cunoscute. (*Lui Neacșu.*) Am să-i fac eu cîteva adnotații critice. Ba nu, fă-le tu, Neacșule.

NEACȘU : Pentru prima parte am și început să le fac.

CLEO : Vezi, Răducule... L-ai lăsat pe Justinel să mă prostească. El e un copil romantic. Ar fi trebuit să mă previi.

JUSTIN : Ai și virat-o, mămico !

NEACȘU : Soacrele au întotdeauna dreptate.

CLEO : Hai, copii, la masă. (*Lui Mimi.*) Vino și dumneata. Să ne animi conversația.

MIMI : Eu, Jus ?

JUSTIN : Domnule profesor, o clipă, vă rog. Absolut sigur, nu există niciun tezaur ?

BOGDĂNESCU : Dacă era, cine altul decît mine putea să-l descopere ? ! Eu sînt tartorul. Ce, crezi că de po-mană mi se spune Pentapolis ? !

JUSTIN : Cel puțin drepturile de autor...

BOGDĂNESCU : Bine că mi-ai aminat... He, he, drăguțule, a avut grijă colega Justinian. Le-a luat avans.

JUSTIN : Faliment total! Decolăm, Mimișor.

CLEO : E ora mesei, Justinel.

JUSTIN : Decolez definitiv, mămico. Mă stabilesc la Murfatlar. Cu viză de flotant.

CLEO : Ești nebun ? Cum ai să te exilezi tu în pustietatea aia ? Ce, ești Ovidiu ?

JUSTIN : Am nevoie de liniște. Mă fac dramaturg. Îi știu eu pe ăștia. Scot banii cu lopata.

LIVIA : Dar ce, tu știi să scrii ? !

JUSTIN : Dar ce, e nevoie ? Imaginația contează. Eu sint un tezaur de imaginație. (*Lui Radu.*) N-ai spus așa, maestre ? De scris o să scrie Mimișor, că de-aia are degețele și mașină... de scris. Dar ne facem noi și de cea cu roate. Mămico, ceva cheltuieli de deplasare...

CLEO : Ei, lasă-mă dragă, și-acum...

JUSTIN : Nu-i nimic. Doi-trei poli pentru benzină mai am.

MIMI : Mai am și eu, Jus.

BOGDĂNESCU : Tinere, te aprob. Așa a început și Shakespeare : cu cițiva șilingi. Nu se știe niciodată...

JUSTIN (*completându-l*) : ... de unde sare iepurele sub roată. Haide, Mimișor. Te sărut, mămico. (*Imbrățișare fugară.*) Salut istoria, și chiar chimia ! (*Iese grăbit, cu Mimi ; revine pentru o clipă, în ușă.*) Domnule Pentapolis, în prima piesă, te trec la pozitivi.

CLEO : Să fii cuminte, Justinel !

BOGDĂNESCU : Auzi, la pozitivi... Mi-a devenit simpatic. Se dă el pe brazdă... Ce zici, Neacșule ?

RADU : Mi-ar părea bine.

BOGDĂNESCU : E tînăr. Îl va drege viața.

RADU : Altădată n-ar fi fost speranțe, astăzi, da. Credeți-mă pe mine.

LIVIA : Te cred, Radule.

BOGDĂNESCU (*lui Cleo*) : Rămii singură... Mai bine spunei „da“.

CLEO : Atunci — da.

BOGDĂNESCU : Cum adică, „da“ ? !

CLEO : Da, Iliuță, da !

BOGDĂNESCU : Bine că nu-mi spui Lulu... (*Îi trece mîna peste umeri.*) Cleuțo, Cleuțo... Iartă-mă, iar eram cu gindurile prin Pontul Euxin... Cleuțo, Cleuțo...

CLEO (*desprinzîndu-i mîna de pe umăr*) : Ne văd copiii, Iliuță. Să mergem la masă.

BOGDĂNESCU (*oprindu-se din mers*) : Ai văzut, Neacșule : farmecul social. (*Iese cu Cleo.*)

RADU (*dînd din umeri*) : Mai știi ? !

LIVIA : Te rog ceva, Radule : să rămînem, totuși, cu ei la masă. Pe urmă, o ștergem pe la bucătărie. Ai la tine certificatul de căsătorie ?

RADU : Doar dacă nu mi l-o fi furat cineva...

LIVIA : Mai controlează. (*Rizînd.*) Fără certificat, n-o să ne dea o singură cameră. Și mie mi-e frică singură.

RADU : Îl am, îl am.

LIVIA : Să-mi iau rămas bun. (*Flutură mîna.*) Rămii cu bine, tată.

RADU : Vorbești cu fantome ?

LIVIA : Nu. Cu părintele nostru : al meu, al tău, al tuturor. Îmi iau rămas bun de la autor. (*Gest circular asupra scenei.*) El e părintele nostru.

RADU : Atunci, e cu totul altceva. Dacă e vorba de autor...

AMÎNDOI (*fluturînd mîinile, cu voci intercalate*) : Rămii cu bine...

Rămii cu bine...

Și... succes...

Mult succes...

Și aplauze...

Aplauze furtunoase !

C O R T I N A